

Contra l'opinió dels seus tècnics militars, Hitler ha enviat soldats a Espanya

Vol intentar un gran atac sobre Madrid per impressionar Mussolini i evitar que es posi al costat de les potències pacifistes

París, 7. — Alguns periòdics publiquen informacions relacionades amb la trama de voluntaris alemanys a Espanya i asseguren que el pla de Hitler — d'acord amb el general Franco — és organitzar un atac contra Madrid de grans proporcions per tal d'impressionar vivament l'opinió pública mundial i, sobretot, evitar amb aquesta maniobra la possible incorporació d'Itàlia a les potències pacífiques.

S'ha comprovat que els voluntaris alemanys que han entrat a Espanya porten armament de gran eficàcia i són portadors de les últimes instruccions que, quant a estratègia militar, han elaborat els membres de l'Estat Major de la Reichswehr.

Hom fa notar que Hitler ha pogut enviar aquests homes a Espanya contra l'opinió dels tècnics militars que han hagut de sotmetre's a les consideracions purament polítiques del Führer.

ALVAREZ DEL VAYO S'HA ENTREVISTAT AVUI AMB EL PRESIDENT COMPANYS

L'Honorable President de la Generalitat ha passat el matí al seu despatx particular de la Residència, treballant amb els seus secretaris.

El senyor Companys ha rebut la visita del ministre d'Estat del Govern de la República, senyor Alvarez del Vayo, que marxa a Ginebra.

La entrevista ha estat molt extensa.

El President, en acabar la conversa, ha acompanyat el ministre d'Estat fins a la Galeria Gòtica del Palau de la Generalitat.

A la secretaria de la Presidència han manifestat aquest migdia als reporters que no hi havia novícies per a la Premsa.

Arribaran a una entesa França, Anglaterra i Itàlia?

Sembla que mitjançant el reconeixement de l'imperi Etiòpic, Itàlia s'incorporaria al grup de potències pacífiques

FRANCO NO REP D'ITALIA L'AJUT QUE ESPERAVA

HANS BEIMLER, exemple i símbol de la solidaritat internacional

Barcelona, en impressionant manifestació de dol, li reté el darrer tribut

Fotomuntatge CENTELLES (Vegeu la informació de l'acte a la pàgina 4)

París, 7. — La situació internacional que aquests últims dies es qualificava de confusa en els cercles polítics i diplomàtics — tendeix, segons opinió d'aquests a evolucionar en un sentit favorable. Naturalment això no vol dir que no s'hagi previst l'eventualitat d'una greu crisi internacional a Anglaterra — el desenllaç de la qual podria molt bé influir decisivament en els esdeveniments diplomàtics al, per exemple, fos cridat al Poder un home com Winston Churchill — els sentiments antialemanys del qual no són cap misteri — o es formés un Govern d'unió nacional, amb participació de l'ala moderada dels laboristes, per tal de donar pas a una nova situació política.

Deixant a part els esdeveniments britànics, a París s'espera que — al no hi ha complicacions d'última hora — l'acord tripartita París-Londres — o sigui la política de Stresa — serà un fet dintre de poc.

A Ginebra, el senyor Eden espera convèncer el senyor Delbos que és necessari que es reconegui la conquesta d'Etiòpia, puix que — amb Gore en poder dels italians — no hi ha possibilitat que els etíops reconquistin l'Imperi abissini per al Negus.

Amb la liquidació de l'assumpte

Les milícies basques segueixen avançant

Els magnífics resultats d'un exèrcit disciplinat i organitzat

Bilbao, 7. — La setmana que ha acabat ofereix un bon balanç per a la causa republicana.

Després d'una conscienciosa i metòdica preparació, les tropes del nord s'han llançat a l'ofensiva que s'havia tractat. Encara és aviat per a poder donar un dictamen segur respecte a l'eficiència i rendiment que poden donar aquestes milícies — forjades ja en una educació i en una disciplina rigorosament militar — en les seves topades amb les tropes faccioses.

Els qui han preparat l'exèrcit del nord tenen l'ambició que sigui superior a l'enemic, no solament en nombre, en entusiasme i en bravesa, sinó en subordinació i en tècnica. Es tracta de captar ràpidament per a les nostres milícies les virtuts que exigeix la força, quan la força ha d'ésser dirigida amb encert i posada en joc de manera profitosa.

Hem vist els caps militars durant aquests dies molt preocupats quan estaven dirigint les operacions. Més que no pas l'aconseguint dels objectius, més que no pas l'avanç i la victòria, els interessava comprovar com es movien les nostres línies i en quina mesura s'havia assolit a la tàctica guerrera. Quan les nostres milícies guanyen aquesta difícil batalla de la disciplina i de la penetració amb el comandament, solament triomfen els esperen en el seu camí. Les milícies han respost perfectament, encara que amb la inseguretat pròpia d'aquests intents primers en els quals s'està elaborant la cohesió definitiva que doni a les nostres forces un valor de conjunt.

El nord està fent un exèrcit magnífic. El nord vol que el seu esforç no solament sigui el d'atacar i de vèncer, sinó que es proposa també donar a l'enemic la impressió que les seves forces saben atacar i saben vèncer. Això és indispensable, perquè no cal oblidar que en el nord hi ha quelcom que no es pot fer: fugir. Al nord se l'ha deixat tancat, sense escapada possible, ja que adueix el mar és enemic nostre. La impressió de debilitat, de disgregació i d'incompetència que poguéssim donar si l'enemic advertís fluïdesa en nosaltres, no és útil conquesta a

etop quedaria el camí aclarit per a intentar la negociació d'un gentleman agreement a la Mediterrània.

Per a això els diplomàtics franco-anglesos voldrien eliquidar — com diuen ells — la qüestió espanyola. Pot dir-se que aquesta qüestió, tal com es planteja avui, pateix dels mateixos defectes que sempre ha tingut amb relació a la diplomàcia europea. Cap de les previsions d'aquesta diplomàcia no s'ha acomplert. El senyor Delbos, per exemple, féu tota una campanya, el dia següent de la interpellació del senyor Bergery — el 23 d'octubre — a la Cambra francesa, a base de la caiguda immediata de Madrid a mans de Franco. El ministre d'Afers estrangers no comprengué mai que les forces republicanes espanyoles tenien suficient moral per a reorganitzar-se aduic en aquells crítics moments que precediren la formació dels heroics grups de combat que han resistit fins ara els atacs de les forces de xoc de Franco. Però, a més, el senyor Delbos mai no es donà compte que Franco, d'acord amb la tàctica militar alemanya, tenia per objectiu Madrid per necessitats sense tenir en compte que per a una guerra política, sense tenir en compte Espanya per a justificar-se davant d'Europa.

Ara el general rebel — després d'un mes de setge i destrucció de Madrid — s'ha adreçat a Itàlia, que potser no l'ha escoltat del tot, i després, amb il·lúries als ulls, a Alemanya. Hitler li ha proposat, a última hora el que necessitava i preveia signatura d'unes quantes concessions en territori espanyol que han inquietat vivament l'Estat Major francès, la inquietud de qual es reflecteix clarament en les intervencions d'Henri de Kerillis.

Els cercles diplomàtics comencen, una altra vegada, a creure que Franco ha millorat la situació amb l'ajuda alemanya. Torna a començar la campanya de eschantages sense tenir en compte que per a solucionar el problema espanyol no hi ha prou amb els alemanys desembarcats. El Govern legítim de la República sap on va i podem assegurar en aquests moments que a Ginebra — amb serenitat i sense actituds teatrals — sabrà explicar al món el que és, en l'actualitat, el problema espanyol.

París, 7. — Els periòdics i l'opinió pública britànica desitjarien que el Govern es decidís a explicar clarament i amb tota mena de detalls els motius i causes que han obligat a plantejar aquest seriós problema constitucional. Els al·lucis contra Baldwin per part de Winston Churchill, la ingerència dels feixistes de

50.000 persones ovacionaren el President Companys al miting del Velòdrom d'Hivern, de París

EL POBLE DESFILA AL CRIT DE "AVIONS I ARMES PER A ESPANYA!"

París, 7. — A dos quarts d'una de la matinada ha acabat el gran miting antifeixista i de solidaritat amb el poble espanyol celebrat al Velòdrom d'Hivern.

A la tribuna havia estat col·locat un gran retrat del President de Catalunya, Lluís Companys.

Parlaren Lecoq, Archimbaud, Jouhaux, Vidiella, Cortés, Cachin, Langevin, Zyromski, Huart, Mac Govern i Marceau Pivert.

Tots els oradors manifestaren la seva ferma adhesió al poble espanyol en aquests moments de la seva heroica lluita contra la reacció i en defensa de les seves institucions democràtiques.

Així mateix exaltaren tots els que van fer ús de la paraula la personalitat eminent del President de la

Generalitat de Catalunya, el nom del qual fou ovacionat amb gran entusiasme per les cinquanta mil persones que assistiren a l'acte.

Aquest acabà als crits d'"Avions per a Espanya i visca el President Companys!"

No es produïren incidents.

El President de Catalunya rebé ahir un telegrama de París, concebent en els següents termes: "Tots els oradors del miting del Velòdrom d'Hivern, reunits en banquet íntim entorn de l'ambaixador d'Espanya, us envien les seves salutacions fraternals i us expressen el seu sentiment per no haver pogut tenir-vos entre ells i us dirigeixen els més ardents vots pel triomf d'Espanya en la lluita que sosté contra el feixisme internacional."

Com acabarà?

L'enrenou que ha promogut el projectat casament d'Eduard VIII

A Londres, es creu que l'actitud del Govern pot donar lloc a una crisi política de profunda significació

Serà el duc de Kent, el nou rei d'Anglaterra?

Londres, 6. — Segons informacions recollides en els cercles polítics el rei té la intenció d'abdicar a favor del duc de Kent i no del de York.

Londres, 7. — Els periòdics i l'opinió pública britànica desitjarien que el Govern es decidís a explicar clarament i amb tota mena de detalls els motius i causes que han obligat a plantejar aquest seriós problema constitucional. Els al·lucis contra Baldwin per part de Winston Churchill, la ingerència dels feixistes de

A LA PAGINA 5:

L'interessantíssim discurs del President Companys pronunciat ahir al Palau Nacional

Mosley entre els grups de pacífics ciutadans que portaven pancartes amb frases adreçades a les dificultats reals i, finalment, el fet que tothom està convençut que en aquest assumpte hi ha absoluta unanimitat entre majoria i oposicions parlamentàries i que els únics que han sortit clarament en defensa de l'actitud del rei són amics personals del monarca o personalitats polítiques completament deslliurades de la disciplina parlamentària, van creant un enrenou públic que pot traduir-se en una crisi política de fonda significació.

Pot assegurar-se que a Londres hi ha mobilització general d'esperits, i hom espera els esdeveniments amb un feroc i un nerviosisme difícilment explicables. Cues i més cues davant d'edificis públics; comentaris i projectes a la City; edicions especials amb grans titulars de gal·lrebé tots els periòdics.

Aquest matí, a dos quarts de deu, un automòbil ha sortit de Fort Belvedere amb dos ocupants. Un d'ells era Walter Monckton, procurador general del ducat de Cornwallis, que ha passat la nit a la residència reial.

(Passa a la pàgina 3.)

S'han ocupat importants posicions a la serra de Lacerna

Comunicat del matí del conseller de Defensa a S. E. el President de Catalunya.

"Procedents de les avantguardes enemigues de Galdakao s'han presentat al sector de Lacerna, on s'ha produït un combat en el qual s'ha fet fugir l'enemic de les seves trinxeres, han ocupat importants posicions a la Serra de Lacerna."

La U.R.S.S. vol que tot quedi ben precisat

Demana que si es posa en vigència el pla de vigilància de les fronteres espanyoles, no es permeti el pas d'expedicions de voluntaris

París, 7. — El periòdic «Le Populaire», amb el títol «No intervenció a Espanya», publica un resum del discurs de Delbos i unes precisions de Blum davant la Cambra francesa. Després, amb el títol «L'actitud dels comunistes», publica extractes del discurs de Thorez i un article de Gabriel Peri. Finalment publica el telegrama següent del seu corresponent especial a Londres:

"Hom ens informa que en la darrera reunió del Comitè de no intervenció el delegat de la U.R.S.S. va lliurar una carta al president lord Plymouth proposant, en nom de la U.R.S.S., estendre les obligacions de la no intervenció a l'expedició de voluntaris a Espanya, invitant tots els Govern participants en l'acord a comprometre's a prohibir per tots els mitjans la tramesa i el pas pels seus països d'aquesta voluntaris, fer presentar aquesta qüestió, sense tardar de temps, als Govern respectius per mediació dels seus representants al Comitè i, finalment, encarregar als agents previstos pel pla de vigilància a Espanya de controlar l'aplicació d'aquest nou compromís dels Estats participants en l'acord de no intervenció."

EN LA MORT D'UN ARTISTA REALMENT INIMITABLE

Quan Frègoli vingué per primera vegada a Barcelona...

Amb Frègoli, mort fa uns dies al seu retir de Viareggio, desapareix tota una època. Això que s'acostuma a dir de tots els grans artistes quan moren, moltes vegades no és veritat. En el cas de Frègoli, la dita és certa, puix que abans i després de Frègoli no hi ha hagut en els escenaris cap artista que li fos comparable en la seva especialitat. Hem dit la seva especialitat... Però

¿quina era ben bé l'especialitat de Frègoli? El seu nom va lligat tradicionalment al transformisme. Però Frègoli, ultra transformista, era moltes altres coses: clown, ballari, cantant, comediant, instrumentista, ventríloc, imitador, tirador a la carabina, mim... I en cada especialitat era el número un. La seva figura —vint artistes en un— ha des-

tarat totes les classificacions dels historiadors del music-hall.

A Barcelona hi vingué per primera vegada el 1894. El dia 6 de maig d'aquell any es presentava al Principat. El seu nom era «Clous d'una companyia dita «Compañía Internacional de Variedades Fin de Siglo».

Integrada per dues o tres acrobates, una equilibrista, «couteur» hermanes daneses que ballaven unes danses acrobàtiques i un camplé vo-

locipedista, Arisó, català de Sant, que pot servir per a confirmar les arrels ciclistes d'aquella popular barriada barcelonina. Arisó, que s'anunciava com a «Vençedor del primer premi de Chicongo», operava amb un d'aquells velocípedes d'una roda descomunal al davant i una de minúscula al darrere. Ell, després de Frègoli, era l'atracció més forta del programa.

Frègoli interpretà un repertori de cançons i uns «sketches», «Camaleontes» i «Do-re-mi-fas», que en el curs de la seva vida artística, no deixà mai de reproduir. Aquesta primera presentació seva a Barcelona passà, però, sense pena ni glòria. El seu nom no vrida la gent al Principat. Amb pocs aplaudiments en parlaren alguns periodistes.

Cal dir que en aquella època el que avui en diem «music-hall» era a casa nostra un espectacle sense gaire públic. Per aquell temps el gran públic es reunia a les «variétés» com a designació d'un gènere, tot just comen-

çava a aparèixer a les cartelleres teatrals. A més, el Principat no es prestava gaire a aquesta mena d'espectacles. Frègoli actuà durant quinze dies. L'èxit més contundent a la seva tasca sortí, aleshores, de la ploma de Vital Aza i Ramos Carrión, hostes barcelonins aquells dies amb motiu de l'estrena al Principat d'un melodrama, «El hijo de la nieve», signat per ell. El fet que les representacions de l'altitud obra coincidís gairebé amb l'actuació de Frègoli, valgué a aquest un èxit encès de part d'aquells escriptors madrilenys.

En deixar el Principat, Frègoli es traslladà al Gran Via, acompanyat d'una part de les atraccions que integraven l'espectacle del teatre del Pla de les Comedies. Al Gran Via fou ja tota una altra cosa. El seu treball es veié acompanyat de l'admiraació del públic. Hi actuà des del 23 de maig al 6 de juny i en aquests set dies «sketches» un títol noi:

El dia 4 d'abril del 1896, arribat a una «tournee» americana, Frègoli aparegué per segona vegada davant dels barcelonins. Fou a l'escenari de l'Eldorado i ara, en lloc de lligar en un programa d'atraccions, alternà amb la companyia de «zarzuela» titular del teatre. Sense deixar d'interpretar «Camaleontes» i «Do-re-mi-fas», donà, ultra les cançons excentríques de consuetud, uns nous «sketches» que es deien «La medalla» i «Relampago». A més a més, conjuntament amb l'aproposí, «Eldorado», que li serví per a un seguit d'entrenaments com són les de maus, experiments de catalepsia i, sobretot, el ballar la dansa «serpentina», que aleshores feia forlloia.

El triomf de Frègoli, que estigué a l'Eldorado fins al 20 d'abril, fou aquesta vegada apoteòsic. Tant, que a partir d'aleshores, les seves actuacions a l'Eldorado sovintejaren. Barcelona l'esperava amb candeletes, puix que el gran desaparegut, ultra el do artístic, posseïa els de la sim-

patia, la modestia, la cordialitat. Entre nosaltres hi tingué innombrables admiradors i, entre aquests, grans amics.

Com a senyal del seu pas, a tot arreu on anava, Frègoli hi deixava molts imitadors. Aquests floriren també a Barcelona. El primer d'ells, Joaquim Montero, el qual, arran de l'Eldorado, estrenà al Novetats un apropiat en un acte, «Cómo era el arte», on feia deu personatges. Un altre imitador barceloní fou l'avul radiofònic Torredà.

Algun artista estranger recollí més o menys en el transformisme net i pelat, que demana una certa habilitat mecànica. Però ningú no ha recordat, ni de prop ni de lluny, el treball múltiple de Leopold Frègoli, vessant d'intel·ligència i d'humor finíssim.

Andreu A. ARTIS

"De fet, la guerra europea ja és aquí...", ha dit Alvarez del Vayo

En aquests moments transcendents de la lluita antifeixista a Espanya ens ha semblat oportú celebrar una entrevista amb Alvarez del Vayo.

A la nostra pregunta sobre l'actual situació internacional, el ministre ens ha respost:

«Estem decidits a convocar el Consell d'Urgència de la Societat de Nacions, davant el perill cada dia més gran que la guerra civil a Espanya es converteixi en una conflagració mundial. De fet, tal com en certament ha remarcat en el seu discurs davant el Parlament espanyol el President del Consell de Ministres, Largo Caballero, la guerra europea ja és aquí.

«Però ¿no s'està pensant, en aquests moments, en un nou acord europeu?»

«Algunes de les grans potències d'Europa, molt equivocadament a judici meu i tal com ho prova l'experiència, preferien seguir especulant amb la idea d'un nou acord europeu. El cert és, però, que no és possible que una política de pau tingui per base la destrucció i la guerra.

«Recordem perfectament les vos-

tres declaracions de Ginebra en el mes de setembre, en les quals ja expressàveu aquest punt de vista.

«Efectivament, ja en aquella ocasió valgué dir ben clar davant l'Assemblea de la Societat de Nacions: «Els camps ensagnats d'Espanya són els camps de batalla de la guerra mundial». Des de llavors la intervenció armada d'Espanya i Itàlia a favor dels rebels espanyols ha augmentat constantment.

«¿Consideren aquesta intervenció com a una modalitat de la guerra?»

«Així és; es tracta d'una nova modalitat de la guerra mundial, respecte a la qual valgué insistir en la intervenció de referència, i que consisteix a basar-se sobre els elements conspiratius de tipus feixista en el si d'un país democràtic per tal de fomentar la insurrecció armada d'aquells elements contra el Govern legal; el cas d'Espanya evidencia el meu pensament i encara tota la greu perill que s'ofereix en els altres països.

«Com entenen aquesta perill?»

«No hi ha països democràtics que no tinguin el virus feixista en la pròpia sang i a cada un d'aquests països es pot reproduir el cas d'Espanya. N'hi hauria prou per multiplicar la sensibilitat de les democràcies europees amb la terrible declaració, tan ajustada per cert a la veritat, feta en el seu discurs davant la Cambra pel President del Consell, que de no haver estat per l'ajut prestat als rebels, la guerra civil a Espanya s'hauria acabat ja fa tres mesos; per tant, tota la sang espanyola vessada des de llavors recau sobre les potències feixistes esmentades.

«¿L'actitud de les restants potències?»

«Estan consentint que siguin aquestes dues potències les que tractin d'imposar a Europa «la llei de la selva».

«¿Fou inevitable l'actitud dels altres països?»

«La meua opinió és que s'estan toquant les conseqüències d'una política de capitulació davant les potències feixistes. La majoria dels països d'Europa volen la pau, la majoria dels habitants d'Europa, homes i dones, protesten de la guerra; però tot Europa està sotmesa al terrorisme de les dues potències feixistes que es

valen de les indecisions per a vulnerar la llei.

«¿Quines són les vostres intencions respecte a l'Assemblea que heu convocat?»

«Espanya va a Ginebra, com es va anunciar davant les Corts, únicament per a plantejar el problema general. No pensem demanar res per a nosaltres; s'ha comprovat que el nostre país és capaç de defensar-se per ell mateix, malgrat que l'ajut armat és per als rebels. La rebel·lió feixista serà vençuda per l'hostilitat de la immensa majoria del poble.

«¿En què consisteix, doncs, el perill del moment?»

«La gravetat de la situació europea exigeix un llenguatge clar al servei de la pau. És amb aquest esperit que jo aniré al Consell de Ginebra.

«¿Quin és el paper que porten a terme els antifeixistes europeus en la lluita espanyola?»

«Amb evident contrast de l'ajut feixista als rebels, Espanya compta amb el suport de centenars de milers d'homes de tots els països que estan pendents de la sort de la batalla que adreçada està lliurant en pro de la Llibertat. Això fa que lluitin al nostre costat companys i amics de tots els països i a l'aduc d'aquells dos que han culminat en la política d'agressió de Franco. Entre els camarades espanyols s'hi troben antifeixistes italians i alemanys, i això ens obliga a cridar l'atenció de tothom amb el fi d'evitar que algun d'aquests amics italians o alemanys que es troben actualment a Espanya, antifeixistes cent per cent i llurals totalment en esperit a la nostra causa, poguessin ésser objecte de la greu injustícia d'ésser considerats com a agents provocadors o espies. Tot el món sap les proporcions que fa pres necessitat d'una estricte vigilància per la nostra part; però és convenient distingir entre amics i adversaris, i un camarada alemany o italià que està a favor nostre és doblement mereixedor del nostre respecte, de la nostra gratitud i de la nostra cordialitat.

«Amb aquestes paraules del ministre, d'una profunda moral revolucionària, posem terme a les declaracions d'Alvarez del Vayo, que molen el més gran interès tant a l'interior com a l'exterior del país.

ALLISTEU-VOS AL TREBALL VOLUNTARI

Shan començat les obres de fortificació i defensa de la ciutat de Barcelona

Amb diumenge al matí, tal com la premsa havia anunciat, van sortir de la Conselleria de Treball de la Generalitat de Catalunya els tècnics de les Conselleries de Defensa i d'Obres Públiques en direcció a les afors de Barcelona per tal de preparar el terreny on s'han de realitzar obres de fortificació per tal de defensar la ciutat contra qualsevol possible atac o intent de desembarcament dels enemics del poble treballador.

Els expedicionaris, en nombre d'uns trenta, van sortir amb autos cap al lloc prèviament destinat pels caps tècnics de Defensa. En arribar-hi, foren donats les oportunitats i les instruccions al personal dirigent de les obres per tal de poder començar avui mateix els treballs corresponents, els quals aniran a càrrec dels ciutadans inscrits a l'Oficina de Treball Voluntari creada a tal efecte per la Conselleria de Treball de la Generalitat de Catalunya.

Junt amb els ajudants tècnics, tinent coronel Duran, comandant Fenech i capitàs Anca i Gardia, i varis, hi anaren també els arquitectes Torres, Larrosa i Capdevila, de la Conselleria d'Obres Públiques, amb alguns obrers especialitzats allistats a l'Oficina de Treball Voluntari. Per delegació expressa del conseller de Treball, camarada Miquel Valldes, acompanyats els seus ajudants tècnics el director general de Treball, Manuel Aragó, i el secretari accidental del conseller, Rocà i Roca. Així mateix, també s'agruparen entre els expedicionaris els companys que tenen cura de l'organització i la marxa de l'Oficina de Treball Voluntari: camarades Balcells, Gracils, Pons i Pontanilles, entre altres.

Prop del migdia, els mobilitzats arribaren a la Conselleria de Treball, a la Via Laietana, de tornada del lloc on anaren i que no s'indica per raons naturals de prudència. El director general de Treball va conversar amb els caps tècnics de De-

fensa i Obres Públiques, ultimant amb ells els darrers detalls d'aquestes tasques de fortificació i defensa de la ciutat de Barcelona, mitjançant el treball desinteressat de milers d'obres que s'han anat fent fins avui a l'esmentada Oficina de Treball Voluntari.

Aquestes obres de fortificació i defensa s'estendran a altres bandes de la ciutat.

LA CREU ROJA
ESPERA EL TEU DONATIU

LLIURAL A LLURIA. 95. ó FIVALLER. 2 ENTL.

Dones: Recordeu la Tómbola que organitza la Comissió Delegada per a serveis auxiliars d'Acció Catalana Republicana, a profit dels infants desvalguts. No deixeu de transmetre el vostre donatiu a Corts Catalanes, 589, principal, de cinc a vuit del vespre. Els nens refugiats us ho agrairan.

FITXES-FITXERS
AGUSTI BO

CORTS CATALANES, 590. TEL. 10266. BARCELONA

Manuel Baza, «La Espiga del Vallès»; Jaume Borda Baines, «Perches y Aprestos» (Collectivitzada); Eusebi Martínez i Portillo «Establecimiento Mecánico», Baus (Collectivitzada); Xavier Sala Parra, «Xocolates Jaume Boix», S. A.; Esteve Fagés Palau, Vidua de Jume Su birana (Empresa collectivitzada); Sara Gaiot Llanos, «Industrias Electricas Kroma» (Collectivitzada); Eduard Amat i Figuera, «Decoració Textil i Aviació», E. C.; Miquel Solanes Armengol, «Gorina Germans» (Empresa collectivitzada); Antoni Alberca Abella, «Autocorior» (Collectivitzada); Dolors Homs i Rambla, «D'Ora»

CIUTADANS! Compriu el segell pro sanitat de guerra! Demaneu-lo a tots els estancs

Nomenaments d'interventors delegats de la Generalitat a les empreses collectivitzades

El conseller d'Economia, disabte passat, va signar, de conformitat amb allò previst per l'article 15 del Decret de Collectivitzacions, del 24 de març d'octubre darrer, les corresponents Ordres nomenant interventors delegats de la Generalitat a les empreses collectivitzades, els companys que s'esmenten:

Esteve Sans i Dame, Laboratoris del Nord d'Espanya; Calo Gonzalo Lozano, S. A. Casamitjana Mensa, «Collectivitzada»; Josep Zuhiga Anta, «Gràfiques Uniter»; Amadeu Planell i Solé, «Collectivitzada»; Continuada de Solà i Cia; Quil·la Badosa Miramont, Industrial Bolsera, S. A. Collectivitzada.

Miquel Burgos i Olmo, «Pequeño Material Electrico»; Ramon Mata-bosch i Serracós, «Plumiers Gossypium I. C.»; Joan Prunera i Gull, Editorial Labor, S. A. (Empresa collectivitzada); Eusebi Corbera Fontanilles, «Hilados y Tintes Soler, S. A.»; Agustí Tàrrer i Gallés, «Roger Hermanos en Comandita» (Collectivitzada).

Miquel Martínez i Valero, «Contadores y Material Industrial», I. C.; Josep Bartolomé i Salvadó, «Societat General de Hules», E. C.; Joan Martí i Mas, Vicenç Ferrer (Empresa collectivitzada); Joan Miranda i Tubau, «Fondición de Hierro y Acero» (Collectivitzada); Joan Fructuosa Vilas, Manuel Rovira (Entitat collectivitzada).

Eduard Muñoz Tayá, «Industrias Pablo Fon, S. A.»; Josep Muriel i Sánchez, Serralleria Artística i d'obres; (Taller collectiu); Antoni Ribas Rosell, Industrial Metal·lúrgica i Forja; Francesc Llorens González, Coromina Industrial; Antoni Barba i Jubé, Unica (Empresa collectivitzada); Andreu Domènec Farreroja (Industria collectivitzada); de «Contadores de Gas Clervo»; Enric Balagud Bobelo, Papers i Cartons Bascos (Collectivitzada).

Josep Torres i Llanç, Casa Segura (Collectivitzada); Ramon Pognoll i Pujol, «Fábrica Vilas, S. A.»; Vicenç Martí Murtra, «Hilaturas Labor, S. A.»; Josep Maria Plans i Gelibert, Vic Serra i Moragrega, S. C.; Joan Toró Perote, «La Fierro» (Collectivitzada); Adonís Torres Ferrà, «Cia. Española para la fabricación del Vidrio» (Ind. Col. Pro. Libbey-Owen).

Josep Areny Buldu, «Collectivització de Contadores Secoa de Gas Kromschroeder»; Francesc Kornel i Masdú, «Manganeso Alemanys» (Empresa collectivitzada); Ferran Fernández Clapers, Comercial Bonnin, S. A. (Empresa Ozerera collectivitzada); Joan Portabella Esmarats, Manufacturas Cotta Mallot (Collectivitzada).

Joan Giralt i Vidal, Ribera i Adonís (Empresa collectivitzada); Manuel Sagrado Cortés, «Fabricación Nacional de Colorantes y Explosivos»; Teresa Vilari i Pérez, «La Industrial Hispano-Alemana», E. C.; Josep Toró, i Martínez, J. Martí Martí, E. C.; Angel Soler i Guillem, «La Unión Metalúrgica» (Collectivitzada Obrera).

Joan Romeu i Boix (Industria collectivitzada); Mas Bagà; Antoni Barons i Cugueró, Manufacturas Isidre Carné; Francesc Asprer i Oliver, «Almacenes Jorba» (Sociedad collectivitzada); Emilia Melendo Sanz, «Manufactura de Carrocerías, Marina-Clauses»; Santiago Soanas i Folguera (Empresa collectivitzada); Llorens Recasens Casa.

Camil Formosa i Comandran (Tallers collectivitzats), de Construcció de Telars Mecànics; Francesc Alsina Feu, Bany i Esports Marítics (Collectivitzada); Ramon Comaninas i Bonet, Calasanz (Empresa collectivitzada); Bernard Sánchez Rodríguez, Casa Atlántica; Josep Moros i Bures, J. Compe Viladomat; Angel Abadía i Barberán, Editorial Ramon Sopena.

Manuel Baza, «La Espiga del Vallès»; Jaume Borda Baines, «Perches y Aprestos» (Collectivitzada); Eusebi Martínez i Portillo «Establecimiento Mecánico», Baus (Collectivitzada); Xavier Sala Parra, «Xocolates Jaume Boix», S. A.; Esteve Fagés Palau, Vidua de Jume Su birana (Empresa collectivitzada); Sara Gaiot Llanos, «Industrias Electricas Kroma» (Collectivitzada); Eduard Amat i Figuera, «Decoració Textil i Aviació», E. C.; Miquel Solanes Armengol, «Gorina Germans» (Empresa collectivitzada); Antoni Alberca Abella, «Autocorior» (Collectivitzada); Dolors Homs i Rambla, «D'Ora»

De la Cerdanya, Segon Jordà Gil; del Ripollès, Ramon Puig i Comenja; Didac Fuentes de Ar (Empresa collectivitzada); «Abonos Caballo».

Sots-delegats comarcals de la sisena regió

El conseller d'Economia, va signar dissabte passat, una ordre nomenant sots-delegats de la Conselleria d'Economia, a cada una de les comarques de la sisena regió econòmica de Catalunya, a les persones següents:

De la Cerdanya, Segon Jordà Gil; del Ripollès, Ramon Puig i Comenja; Didac Fuentes de Ar (Empresa collectivitzada); «Abonos Caballo».

Donatius importants per a Ajut Infantil de Reraguarda

L'Associació de Petits Comerciants i Industrials de Sant i Hospitalet de l'Empordà ha destinat 1.000 pessetes per a l'obra d'ajut als nens refugiats.

Els treballadors de la casa J. Argente Soriano han fet un donatiu de 150 mantes de la seva fabricació.

Els nens i nenes del Grup Escolar Baixeres han fet entre ells una recaptació de 300 pessetes per als seus germanets arribats a Catalunya.

De divuit empleats de la Indústria Bolsera hem rebut 122 pessetes.

Del Comitè de Control de la casa Josep Bulari Marco, 250 pessetes per a la Reraguarda.

La Societat de Pescadors (U. C. T.), de Calafell, ha fet un donatiu de 271 pessetes.

Els obrers de les Indústries Fiol i Asociados de Barcelona han lliurat 1.217 pessetes.

Ajut Infantil de Reraguarda agraeix tota aquesta donatius en benefici dels infants que estan sofrint les conseqüències de la guerra i espera que tothom seguirà col·laborant a la seva obra.

Escolteu cada dia la relació de donatius des de l'emissora Radio Associació de Catalunya, a les quatre de la tarda.

No oblidis que en aquests moments hi ha infants que sofreixen. Ajut Infantil de Reraguarda, plaça Urquimona, 11, principal, espera la teua col·laboració.

Ha arribat el "Gran Orient"

Málaga, 6. — Ha arribat el Gran Maestre Nacional del Gran Orient Espanyol. La maçoneria espanyola celebra una recepció a honor seu.

Avis als radiooients

Essent nombrosos els propietaris d'aparats de ràdio que audeixen en les Olidines de Telegrams (Plaça del Capità Bardi-dau, abans Antoni López), per tal de complir un Decret de la Conselleria de Defensa recentment publicat, es posa al coneixement dels interessats que el Decret en qüestió no afecta la part administrativa de pa-

raels radio-receptors, el dels quals haurà de fer-se efectiu, com en anys anteriors, a partir del primer de gener de 1937, a aquestes oficines. — El President de la Junta Provincial de Radiodifusió.

DECLARACIÓ

LA MES BEN VESTIDA

A KAY FRANCIS li han donat una medalla. Es tracta d'un trofeu que hom atorga anualment a l'actriu de cinema que hagi vestit més bé. A ningú no es podia adjudicar millor, el premi. Kay és una dona que, junt a les seves qualitats d'excel·lent actriu, sempre ha posat de relleu la seva elegància extremada (Afi)

DECLARACIÓ

El cinema és internacional i caldria limitar el diàleg al mínim

Les pel·lícules cinematogràfiques tenen un caràcter internacional i contribueixen a fomentar les relacions amistoses entre les nacions. Per tant, hauria de limitar-se tot el possible el diàleg, opina William Thiele, director de la Paramount, que en l'actualitat dirigeix Dorothy Lamour i Ray Milland en «The Jungle Princess» («La princesa de la selva»).

Aquesta idea proporcionarà un exemple d'allò que es pot fer a la pantalla amb un mínim de paraules, encara Thiele «Dorothy Lamour interpreta el paper de donzella de la selva que no sap parlar anglès i llavors té d'un anglès que no pot parlar malat. No obstant senten perfectament i arriben a enamorar-se sense necessitat de pronunciar prolongats discursos.

Aquesta mena de pel·lícules tenen èxit a l'estranger degut al fet que l'acció o pantomima permet al públic comprendre perfectament l'argument.

Thiele es venia i va estudiar declaració a la Universitat de Viena i al Conservatori Vienès de Música i Art Dramàtic. Primer fou actor i després va passar a director d'escena. Durant la guerra organitzà una funció amb els seus companys d'un cos de cadets. Un dels generals de l'exèrcit austríac va presenciar l'espectacle i donà a Thiele la direcció d'un teatre prop del front.

«Ho sembla que tingué més disposició per a director d'escena que per a soldat», fou el comentari del general.

Després de la guerra Thiele s'associà amb Paul Davidson fundador de la UFA, i més tard va treballar amb Erieh Pommer, de la mateixa companyia. Una de les seves produccions li va valer una medalla d'or al cap de poc temps va obtenir una altra medalla com a premi a la seva producció «Secretaria Particular», l'única pel·lícula europea produïda en quatre idiomes.

Arriba als Estats Units el 1934 i entrà a la Fox de col·laborador de Josef von Sternberg. És molt afí-

(Ve de la primera pàgina.)

10

**Una multitud enorme acompanyà les despulles de l'heroic
camarada Hans Beimler, caigut al front de Madrid**

Comorera, Fàbregues, Ovseenko, Tomàs i Piera, Valdés i representants del Partit Comunista Alemany, Brigada Internacional i partits antifeixistes enaltiren la memòria del màrtir de la Llibertat

"El millor tribut a la memòria de Beimler serà l'organització del veritable exèrcit popular", digué el cònsol de la U.R.S.S.

Des del interior instal·lat a l'Hotel Colomieu, radiat l'acte fúnebre de l'enterrament de Beimler, en el transcurs del qual parlaren el cònsol general de la URSS, Tomàs i Piera, Valdés, Fàbregues i un soldat de la Brigada Internacional, que apareixen per aquest ordre al gravat (P.-F.)

Hem de fer que ni la seva vida ni la seva mort no siguin infuencades. Hans Beimler: No serà inútil la seva mort. El teu record perdurarà amb nosaltres fins i després d'aconseguir el triomf de la justícia».

A continuació el mil·lí Max Gayer, de la Columna Internacional, ajudant de Hans Beimler, pronuncia breus paraules a la memòria del company caigut, i acaba amb els mots de «Front Roig, que fou re- petit per tots els presents.

Finalment, els assistents a la cerimònia entonen «La Internacional».

Decret habilitant un crèdit extraordinari de 3.000.000 de pessetes a disposició del Departament de Seguretat Interior perquè pugui atendre les despeses de caràcter extraordinari de dietes i plusos de guerra atorgats amb motiu de les actuals

La premsa, aquesta vegada —com tantes d'altres, però amb molta més intensitat— ha fet tot el possible per fer bona la teoria dels que diuen que per ara els periodistes —i com més grans i famosos, més— estan sempre al servei del que paga i del que mana...

Salvant naturalment, les excepcions que hi ha en tota regla.

SEDICIOSOS			GOVERN		
Fav.	Neut.	Desf.	Fav.	Neut.	Desf.
0	40	85	23	25	8
38	13	39	6	51	25
0	0	10	2	1	0
8	1	0	0	8	3
46	54	134	31	85	36

Molts dels camarades que avui es troben a la Brigada Internacional han lluitat amb ell a Alemanya i troballat en l'emigració forçada. Hem admirat sempre l'autoritat de Hans Beimler en la solució dels problemes.

Hans Beimler tenia les millors qualitats dels que estan lluitant a la Brigada Internacional per assegurar la llibertat i la pau dels pobles.

Hitler i Mussolini poden enviar els

Des del micròfon instal·lat a l'Hotel Colom fou radiat l'acte fúnebre de l'enterrament de Beimler, en el transcurs del qual parlaren el cònsol general de la URSS, Tomàs i Piera, Valdés, Fabregues i un soldat de la Brigada Internacional, que apareixen per aquest ordre al gravat (P.-F.)

LA NOVA ECONOMIA DAVANT DEL POBLE

Al Palau Nacional de Montjuïc tingué lloc, presidida pel Companys, la sessió informativa sobre collectivitzacions i control obre

La segona sessió aplegà al Palau Nacional una gervació enorme. Vegeu l'aspecte de la sala mentre el conseller Joan P. Fabregues parla... — A l'esquerra: El President Companys durant el seu interessantíssim discurs (Fotos Centelles i Puig-Farran)

Parlaren representants de les organitzacions sindicals i el conseller d'Economia. Clogué l'acte un alligador discurs del President de Catalunya

Ahí, al matí, se celebrà, al Palau Nacional de Montjuïc, la segona sessió de la «Primera Jornada de la Nova Economia». El saló d'actes s'emplena de gent a gom a gom. Entre els assistents hi havia la gairebé totalitat dels delegats regionals, sots-delegats comarcals de la Conselleria d'Economia, consellers regidors d'Economia dels Municipis catalans representants de gran nombre de Comitès de Control i d'Empreses, delegats sindicals i altres representants.

L'Assemblea municipal, Puig, per l'ajuntament; Ruiz Ponsati, del Consell d'Economia; Josep Giménez, de la Junta del Control sindical; i Andreu Capdevila, de l'esmentat Consell d'Economia.

D'aquest mateix organisme assistiren a l'acte els membres Vicenç Bernades, Joan Grijalbo, Josep Ferrer, Ramon Peyroc i J. Colom, secretari.

Companys, féu ús de la paraula Josep Giménez, el qual es referí, d'una manera particular, al control obre amb relació al Decret de Collectivitzacions.

Va dir que calia insistir a fer veure que sense una disciplina moral, era gairebé impossible de vèncer les dificultats que s'oposarien a la nova estructura econòmica.

Seguí dient que no solament s'havia de demanar disciplina, sinó també formalitat. Que tots els organismes que col·laboren a l'obra revolucionària i antifeixista ho facin lleialment, complint formalment els compromisos contraïts.

Remarcà la conveniència que el Decret de collectivitzacions fos aplicat amb tota lleialtat íntegrament,

i que calia evitar el desordre econòmic en tots els aspectes. Totsom està disposat que el desordre s'acabi.

Recorda les afirmacions fetes pels grans tractadistes socials i fa constatar que tots els avanços socials s'obtinien per l'acció mancomunada de tots els homes.

Es l'acció conjunta de tots —digué—, que fa possible el màxim rendiment a la producció. Aquesta producció cal incrementar-la al nostre país i, entre tots procurar que el gaudi i usufructu d'ella sigui per un igual per a tothom.

Després d'estendre's sobre la conveniència d'incrementar la producció, de respectar la petita burgesia, amb l'esperança segura que se sumaria a no trigar a la transformació que implica la collectivització de la gran indústria, i a la necessitat d'acabar amb deteniment tota nova transformació social; l'orador acabà el seu discurs demanant l'ajut de tot el proletariat català a l'obra empresa.

“El respecte a la petita burgesia és essencial”, diu Ruiz i Ponsati

Després pronuncià un discurs el representant del Consell d'Economia, E. Ruiz Ponsati.

Digué que, passats els primers moments de l'agressió feixista, en els quals eren explicables els trastorns desordenats i desorientats, calia ara obeir a una reglamentació.

El Consell d'Economia —afeegí—, era una sintonia de les aspiracions i una concreció de l'obra transformadora que s'imposaven realitzar tots els obrers. La primera preocupació en crear-se el Consell d'Economia fou la de dictar unes normes perquè fos possible assegurar la victòria a la guerra civil i fer una revolució fructífera. S'acceptà la simultaneïtat d'objectius, perquè els fets així ho assenyalaven.

El Decret de Collectivitzacions —continua dient—, era l'interregne entre l'estat econòmic burgès desaparegut i l'ordre econòmic socialista de demà.

Afeegí que el problema més greu fou el del dualisme entre l'autonomia política i presuposició de què gaudia la nostra terra, i el no poder disposar del control de la Banca central que equivalia a controlar la Banca de Catalunya, que, com tots els països és l'eix de la producció. Sense la nacionalització de la Banca no és possible la socialització de la indústria. I és per això que s'ha anat el terme mig de la collectivització.

Digué que en aquest aspecte era essencial el respecte de la petita propietat, de la petita burgesia, o sigui evitar que restin en aturador els petits industrials i comerciants.

Afeegí que calia anar a la transformació total, de mica en mica i mantenir la confiança en els homes els quals hem posat als llocs de responsabilitat.

També es referí a la conveniència de nacionalitzar als petits industrials cal la creació d'una Caixa de Crèdit Industrial i Comercial de Catalunya, la missió de la qual seria la de canalitzar les possibles guanyes o pèrdues de les indústries collectivitzades. Així té els tres aspectes de: primer, recollir els guanyos; segon, concedir crèdits a aquelles indústries a les quals calgui, i tercer, subvenir a les possibles pèrdues d'aquelles indústries que les sofressin.

També es referí a la conveniència de nacionalitzar els monopòlis, els interessos dels quals afectin a la Generalitat, i municipalitzar aquells que interessin als Ajuntaments. Així mateix, digué que calia anar a evitar que en alguns obrers els guanyos fossin excessius, ensems que altres encara cobriessin jornals reduïts.

Observa el fràscs sofert en diversos països on l'experiència s'ha realitzat, del jornal únic. Reconegué la conveniència dels salaris proporcionals a la producció i a la seva qualitat. Afeegí que calia evitar la centralització de tota l'organització industrial.

Es referí a la conveniència de la direcció i capacitat d'endegar la producció i intensificar-ne el seu volum distribuït. Per això calia disposar de tots els homes que demostrin posseir la capacitat dirigent, i vetllar perquè si no són

EL VIBRANT DISCURS DE COMPANYS

“Que boniques, les paraules... Que justos, els conceptes... Ahl, però volem actes! Que cadascú, amb la seva responsabilitat, amb tota lleialtat, doni la cara i doni el pit davant les respectives assemblees!”

“ABOCO DAMUNT LA TAULA LA RESPONSABILITAT DE TOTES LES FORCES ANTIFEIXISTES...”

«Ja us faré càrrec que per l'hora avançada que és —començaré—, només he de pronunciar uns breus paraules. S'han plantejat ahi problemes que afecten la vida del país, i que si jo hagués de cementar hauria d'esser dient coses molt llargues i molt cruas. Ja en parlaré en una pròxima ocasió. Ara només he de dir, en nom de tots, que el requeriment novament fet al sigui atès per tothom; que en les línies d'actuació futura hi ha d'haver un pensament directe, una organització no complicada i apta, i una disciplina eficient. Són hores aquestes en les quals tots els esforços han d'esser per a vèncer en la guerra civil i fer triomfar la revolució, i en les quals jo aboco damunt la taula la responsabilitat de totes les forces antifeixistes.

Que boniques les paraules que s'han dit! “Que justos els conceptes emesos! Ahl, però volem actes! Volem que cadascú, amb la seva responsabilitat, amb tota lleialtat, doni la cara i el pit davant de les respectives assemblees! (Aplaudiments i crits de “Molt bé, molt bé”, que umdr interrompé dient:)

Esperau, esperau. Jo sóc Lluís Companys, President de la Generalitat de Catalunya. (Visques a Lluís

Companys.) I estic en aquest càrrec, estic ahi, no pel que era abans del 19 de juliol, sinó per voluntat de les organitzacions proletàries; hi sóc perquè compto amb la seva conformitat, ni sóc volat i assistit amb la confiança de tots els treballadors de Catalunya. (Aplaudiments i altres mostres d'aprovació.) Del contrari, no hi fóra.

Tots hem d'estar convençuts, jo ho estic, us ho asseguro, de la responsabilitat que ens imposen els moments actuals, de la responsabilitat que ens obliga a guanyar la guerra i a fer immortal la nostra revolució. I en aquests moments us dic: De mi feu-ne el que vulgueu; si em voleu llençar, llençau-me! Ahl, per, si per la meua experiència política serveix, utilitzeu-me; si pel clima social que representa d'home democrata i republicà, puig portar a l'obra de la classe treballadora un sector de responsabilitat, utilitzeu-me, i quan no sigui necessari, què resti espresmat com una il·lusió, llençau-me a fora. (El públic, una enorme quantitat del qual es posà a peu dret, cridà: “No!, no!”) Però mentrestant obeli i acateu les ordres del Govern, en el qual totes les forces antifeixistes tenen representació.

(Aplaudiments.) Ara, recordeu-ho: Els responsables sou vosaltres. Vosaltres sou la responsabilitat governant de Catalunya. Ho he dit i ho repetiré; damunt la taula hi ha la responsabilitat singularment de la classe treballadora i de la dels partits polítics antifeixistes. Resta destruït tot el vell edifici i s'alcega un nou món; sorgeix per damunt de les runes de l'Espanya caduca i corrompuda, un nou món. En aquest esforç serem dignes i aptes de la històrica empresa? El futur ens dirà si és bo o dolent el contingut racial del nostre poble.

L'esdevenidor dirà si l'obra persisteix, després de la corrupció de la Monarquia ha deixat en el fons de l'ànima del país un complex d'inferioritat o una tara malaltissa. Ara sortirà a la superfície el bo i el dolent, puig que s'ha romput la vella i corcada superestructura. Vel ahi la responsabilitat de tots.

El senyor Companys acabà les seves breus paraules amb frases d'exaltació de la nacionalitat catalana, que cada dia es perfilava més, i digué que Catalunya ha d'esser un exemple en l'avançada de la lluita contra el feixisme.

El públic, a peu dret, coronà el discurs del President amb una delirant ovació.

Ara, recordeu-ho: Els responsables sou vosaltres. Vosaltres sou la responsabilitat governant de Catalunya. Ho he dit i ho repetiré; damunt la taula hi ha la responsabilitat singularment de la classe treballadora i de la dels partits polítics antifeixistes. Resta destruït tot el vell edifici i s'alcega un nou món; sorgeix per damunt de les runes de l'Espanya caduca i corrompuda, un nou món. En aquest esforç serem dignes i aptes de la històrica empresa? El futur ens dirà si és bo o dolent el contingut racial del nostre poble.

L'esdevenidor dirà si l'obra persisteix, després de la corrupció de la Monarquia ha deixat en el fons de l'ànima del país un complex d'inferioritat o una tara malaltissa. Ara sortirà a la superfície el bo i el dolent, puig que s'ha romput la vella i corcada superestructura. Vel ahi la responsabilitat de tots.

El senyor Companys acabà les seves breus paraules amb frases d'exaltació de la nacionalitat catalana, que cada dia es perfilava més, i digué que Catalunya ha d'esser un exemple en l'avançada de la lluita contra el feixisme.

El públic, a peu dret, coronà el discurs del President amb una delirant ovació.

El “Cap d'any de l'infant”

Una idea que cal posar a la pràctica

En lloc de la «Diada de Reis», feta cop oportuna i que sona malament a les orelles, nom podria celebrar, en substitució d'aquesta diada, el «Cap d'Any dels Jocs i les joguines d'infants».

Aquesta és, en síntesi, la idea, la bella idea que ha exposat Joventut d'Esquerra Nacionalista «Pàtria No-les» al conseller en cap de Catalunya, Josep Terradellas. No sabem res més; sols sabem, però, que aquest projecte hauria d'ajudar-se, hauria d'esser acollit favorablement per tothom, per tots els pares que ha cop a l'any convertint en realitat el somni dels seus fills.

El mite dels tres reis vinguts del lluny Orient, precedit per un ruïnant i retallat estel de plata és un mite que avui no pot existir ja. No podem enganyar l'infant amb la llegenda d'una reialesa bíblica.

(Amb quina alegria, amb quin humor el nostre antifeixista camuflarà una monarquia per més poètica, bíblica i al·legòrica que sigui?)

Aquestes coses fan perillar una festa que les nostres criatures esperen durant dotze mesos de l'any. Era urgent, doncs, cercar una cosa que substituï la diada alegre i foliosa. Ja ha sortit aquesta solució: el «Cap d'Any dels Jocs i les joguines d'infants».

Sabedell, que ha instaurat ja una romàntica diada, la «Festa de la Mare», feta temps que oficialment havia abolit el «Dia dels Reis» reemplaçant-lo per la «Diada de l'Infant». Ara Catalunya tota ha d'acollir aquesta idea, patrocinar-la i fer-la esdevenir una realitat. Tota una indústria viu gairebé d'aquesta festa infantil. Dones i homes mengen gràcies a confeccionar amb les seves mans aquests cavalls, aquestes nines, aquest món màgic de les joguines que durant un dia són els protagonistes, els amos de la ciutat.

Part del carrer de les Corts Catalanes per aquest temps s'omple de barbaques, d'una fira immensa i multicolor, de coses plaents als infants. No podem, doncs, deixar morir aquest enorme edifici que la lleugenda ha bastit sobre tres barbutos coberts de porpres i mantells. Hem de substituir-ho culta-corrents per

I ara més que mai, malgrat que sembli una paradoxa, hem de pensar en els nens, en aquestes rostrats que, a no ésser per aquestes joguines, empollarien, tristes i marçits. Pensem que avui Barcelona és com una gran mare; té molts fills que la volten, molts petits refugiats. La ciutat ha d'alegrar aquests nens que des de fa setmanes i setmanes sols veuen drames sagnants entorn seu: llars desfeïtes, plors... Les criatures

barcelonines, el dia de Cap d'Any, han d'allargar les seves mans generoses vers aquests altres nens, repartint entre ells joguines, presents que endolceixin les hores tristes.

No deixem morir una diada necessària; substituïm-la, si més no, per aquesta nova i alegre festa: el «Cap d'Any dels Jocs i les joguines d'infants».

Ll.

“La guerra es guanyarà mentre es mantingui la disciplina de la reraguarda”

A continuació parlà el conseller d'Economia, Joan P. Fabregues, el qual inicià el seu discurs expressant l'emoció que sentia davant l'enorme assistència a aquest acte. El proletariat afirma —digué— el seu desig de seguir endavant la construcció del nou edifici social.

Seguí dient que un cop aixafat el feixisme, l'obra serà completada i portada fins a la darrera conseqüència, convertint en realitat viva tots els anhels revolucionaris.

Referint-se al decret de collectivitzacions, digué que era un instrument i no un fi, una base inicial per al progrés i de civilització. Que calia que el proletariat s'adonés de la seva transcendència, puig que amb ell es posen a mans dels proletaris les

L'ús de la bandera de la Creu Roja

D'acord amb els Convenis Internacionals i els Estatuts i Reglament general de la Institució aprovats per decret del Govern de la República, queda prohibit de la manera més terminant i absoluta, sota les més severes responsabilitats a que ni a gaire lloc, l'ús del nom, escut o emblema de la Creu Roja en caruatges, annuncis, cartells, prospectes, marques de fàbrica, rotols, etc. qual·sevol que sigui l'objecte a que vagin destinats.

Unicament és permès l'ús de la bandera de la Creu Roja, en temps de guerra, als establiments de caràcter sanitari o benèfic, sempre que siguin autoritzats, prèvis les necessàries garanties, pels organismes competents de la Institució.

Aquestes autoritzacions hauran de sol·licitar-se per conducte de la Inspecció General de la Creu Roja a Catalunya (Lúria, 98, pral)

UNA NOTA DEL SOCORS ROIG INTERNACIONAL

El Socors Roig Internacional, que com hom sap, és l'organització d'Ajut Antifeixista més important que presta la seva solidaritat envers tots els caiguts per la causa de la Llibertat, de la Justícia i de la Pau, s'ha donat per conegut: «Ajut als combatents i unitat en l'ajut».

Després d'haver organitzat una caravana de 30 camions amb més de 120 tones de roba i queviures que foren lliurats a la Junta de Defensa de Madrid, i després d'haver anunciat una nova expedició per al dia 15, més important que la primera, i una campanya per a trametre ambulàncies al front, protesta enbriagament que hagi estat oblidat en el repartiment de les dues centes cinquanta mil pessetes lliurades pels beneficiaris de la rifa de l'onze de maig a l'honorable conseller de Justícia.

COLUMNA MAC-
CIA I COMPANYYS

Aquesta nit sortiran moviment cap al front els milicians d'aquesta columna que han estat gaudint d'una dies de permís i amb els altres, noves centúries que van a engruixir-la.

Entre aquestes noves centúries figuren les de «Eloc de Roda» i «Eloc de l'Arrasca» unificades pel Casal d'Esquerre «Francesc Macià».

Els militants d'Esquerre Republicana de Catalunya segueixen complint amb el seu deure i s'endeeixen a integrar la columna «Francesc Macià-Lluís Companys», cada dia més important i més nodrida.

Es demana als Censals i Centres del Partit que vagin a acollir els nostres valents milicians.

Lloc de reunió: a les vuit del vespre, davant de la Caserna General d'Esquerre Republicana de Catalunya, Rambla de Catalunya, 26.

El Sindicat de Metges de Catalunya demana a tots els companys metges que tinguin disponible una casa, pis, torre, etcètera, vulguin o no, a la Casa d'Assistència d'aquest Sindicat, per tal d'estatjar-hi metges o familiars refugiats a Barcelona, i fer-ne ofrena amb aquest fi a la Conselleria d'Assistència Social de la Generalitat de Catalunya.

AJUDEU ELS COMBAENTS!

A fi d'organitzar una segona caravana al front de Madrid per tal d'auxiliar els nostres germans que lluiten amb tant de braó en aquella ciutat, el Socors Roig Internacional organitzat a través d'una recaptació popular que recorregué diverses barriades de Barcelona. La recaptació, com totes, va merèixer el favor i la simpatia del nostre poble, que contribuï amb robes, llanes i diners al major èxit d'aquest acte públic, del qual el fotògraf ha sorprès un moment (Centelles)

TRAGEDIA FETA CARN

ELS REFUGIATS A VALENCIA EXPLIQUEN LA DESTRUCCIÓ DE LES SEVES LLARS :: QUADRES D'HORROR I VÍCTIMES INNOCENTS :: DONES, INFANTS I CRIATURES SON METRALLATS A MANSALVA...

També València viu intensament la guerra fratricida que destrueix Espanya.

Si les bombes dels avions facciosos i els obusos no han destruït encara les seves llars, ni han envorollat els seus carrers amb la sang innocent de nens i dones, fins a ella han arribat el dolor de la tragèdia feta carn de víctimes i la misèria de milers i milers de llars destruïdes.

La caravana interminable d'autocars que diàriament fan el servei d'evacuació de Madrid i els pobles de les provincies atacades per les hordes feixistes, porten a la ciutat lleonina l'expressió vivent de les patoses catàstrofes que enruna el possible espanyol.

Milers de dones, vells i infants busquen en la pau d'aquesta rica població de la regeneració el llemu als seus horribles dolors i el refugi on trobar un lloc i una llar, que en les seves llars destruïdes perden per sempre.

I aquests quadres de misèria que amb tal assiduitat es presenten a la vista del transeünt que passa pels nostres carrers estimula l'instint de solidaritat del reporter, que volgué viure de prop la intensitat de la tragèdia d'aquella gent desposseïda dels seus familiars més estimats, de les seves llars i de la pau a què dona dret el treball llaurat, més de vida de les seves companyes i fills.

Al refugi del carrer del Pintor Sorolla, ampli local de construcció molt vella, s'hi ha deturat una caravana d'autobusos, portadors de més de mil evacuats, i una vegada més el quadre paròdic del dol, la misèria i la fam ha saltat a la nostra vista amb la trágica intensitat d'un algaforat monstruós.

Una dona, com d'uns cinquanta anys, baixa d'un dels autocars i té cura de guiar tres joves, fills seus, que són cecs.

Saturnina, Màxima i Basilí Márquez es deixen acompanyar de la seva mare i em diuen:

—Som de Buitrago. Els facciosos han destruït la nostra casa i ni la roba no poguem agafar abans de fugir. Allò fou espantós! Ja veieu. Cecs, i havent de travessar els camps enmig d'un foc enorme. A la fi, després d'una odiosa i horrible caminada, ens col·locaren en un refugi, on estiguérem alguns dies en un refugi; però els avions l'han bombardejat i en vista d'això ens han portat a València.

Josep Martínez Pulido és de Palma del Rio (Gòrdova), i em conta: —Nostres pares van veure més espantosa de la guerra. Els feixistes atacaren el poble a la nit i amb un envenenament terrible. Canonejaren intensament durant més de dues hores per a protegir l'avanç de la seva infanteria i destruïren moltes cases. El pànic s'apoderà de la població civil i més de tres mil veïns, dones, nens i vells es llançaren horribils al quadriculador per a salvar-se nedant. Fou que com terrible! En el riu moriren ofegades més de quatre-centes persones, i la confusió i l'espant entre nosaltres. Les veus d'així es barrejaven amb els crits esgarrifosos de les mares que veien morir els seus fills, mentre des del riu es veia clarament com cremaven les nostres cases, i els facciosos, ja amos del poble, es llançaven en la nostra persecució i fent foc sobre nosaltres des de l'altra banda del riu. Quina nit, camarada! Quin espant! Jo vaig perdre la meua companyia i un filllet de divuit mesos, i des de llavors vaig caminar a la ventura per les muntanyes fuggint dels feixistes fins a arribar a Madrid. I ara així! Veure la destrucció de barris sencers de la capital... ¡Miserable!

Una dona jove, d'uns 25 anys, està sola en l'extrem d'un banc.

—No ténis família? —li pregunto.

—Polser no en tinc ja —em respon Lluïsa Morales—. Sóc de Yuncillos, un poble de la província de Toledo, que els feixistes destruïren per a prendre-la que la meua casa no existís, perquè l'enxorrà l'artilleria enemiga, com gairebé totes les d'allí, i els meus pares, que

ja eren vells, no hauran pogut salvar-se. ¡Polser hauran quedat colgats entre les runes! Jo vivia a Madrid, on treballava per a mantenir els meus vells, però fa tres dies unes bombes d'avió que calgueren al carrer de Benito Gutiérrez destruïren alguns pisos de la casa on jo em trobava i vaig haver de fugir al barri de Salamanca, on em recollí fins a traslladar-me a València.

Quan vaig sortir de casa meua, follia l'esperit del quadre d'horror que havia presentat en ensoportar-se aquells pisos i deixar morts entre les runes els seus estendants, homes, dones i infants, vaig haver de passar per entre una línia de foc perquè els feixistes emboscats a Madrid disparaven continuament des de finestres i balcons sense respectar els transients. Diverses vegades vaig creure que em matarien perquè vaig sentir passar les bales pel meu costat. Ahir, quan ens disposàvem a venir cap al carrer, vaig veure entre alguns veïns, apareguts sobre Madrid, divuit trinitors i trenta caces enemigues que tornaren a bombardejar intensament. El pànic entre nosaltres fou horrible.

Una gemenca llastimosa criden la meua atenció vers un altre autobús i, en girar-me, veig que entre alguns homes baixen col·locats en un malalt una dona que duu posat a l'esquena un aparell ortopèdic.

Nativitat Vidart contesta a les meves preguntes, dient-me: —He patit horriblement en el viatge, però no hi havia més remei que fugir de Madrid. La meua casa i l'aquesta jo ve, Felisa Manzanares, que és la meua cunyada, les enyorrem els avions fa vuit dies. Estiguérem a punt de morir i, per salvar els nens, em vaig decidir a posar-me en camí en aquest estat.

—Com succeï l'enfonsament?

—Primer caigué una bomba a la casa de Felisa que clivellà tot l'edifici i destruï els sostres de tres pisos. Llavors, a l'estada rellena els nens i, espantada, fugí del carrer de l'Empar, on vivia, per a venir a casa meua. Era de nit, els carrers estaven completament a les fosques i les bombes continuaven destruint edificis. L'odessa fou terrible. Abans d'arribar al barri d'Argüelles, on jo visc, al carrer de García Paredes, presència com s'entonava una altra casa i entre les runes quedaven colgats dones i infants. Una mare sortí de la planta baixa portant als seus braços el seu filllet mort, el qual tenia el cap horriblement destruït, i calgué als pocs passos. Havia resultat amb la fractura d'un braç i el dolor la vencé. Semblava follia.

Poc després, quan Felisa era ja en el meu domicili i tots, horribles, teníem cura d'aquests tres petits, que tremolaven de por, una altra bomba caigué sobre els pisos alts, i espantada Felisa es llançà al carrer per a salvar els nens, mentre un veïns feien la caritat de traurem a mi, amb greu perill de la seva vida. Però això no fou tan ràpid com pogué evitar que un sostre, en ensoportar-se, ens colgués a tots i tots resultàssim ferits. Jo vaig quedar amb la cama dreta trençada, perquè vaig voler alçar-me en veure caure damunt meu el sostre, i vaig caure entre les runes. ¡Fou espantós! Horrible aquella nit! I això després de passar més de vuit dies sense menjar res més que arròs bullit sense pebre, perquè sortir a buscar-lo i esperar en una cua era tant com exposar-se a morir. Aquests misèriables baixen tot el que poden quan veuen les dones reunides esperant comprar aliments i les metrallant a mansalva.

I Nativitat plora amargament en recordar la llar destruïda i la pau perduda.

Un menut s'apropa a Felisa Manzanares i abraça-se a les seves cames, diu:

—Mare, tinc gana.

Ara menjaràs, fill. València sabrà tenir cura de tu com la meua amorosa de les mares.

M. O.

València, 5 desembre del 1936.

Ha mort Onia Farga

Ha mort la violinista, pianista i compositora catalana Onia Farga i Pocher, molt coneguda als cercles musicals de la nostra ciutat, especialment en la branca de la pedagogia, ja que darrerament aquesta compositora s'havia dedicat intensament a l'ensenyança musical, fundant una acadèmia i un notable conjunt orquestral «Música pro Amore Artium».

La deixat, en morir, gran nombre de partitures inèdites i editades.

Exposició antifeixista

Dissabte passat s'inaugurà una exposició a les Galeries Laletanes aprofitant de les milícies antifeixistes, en la qual han pres part, en nombre creixent, les millores signatures artístiques.

Poesies patriòtiques

Sabem que un dia d'aquests apareixerà una antologia de poesia patriòtica, revolucionària, podríem dir, escollida i seleccionada per Josep Jancó Oliver, volum essencialment d'actualitat que sens dubte oblidrà el mateix bon acolliment que l'antologia de poesia catalana que s'exhaurí en una setmana.

El mestre Salvador Alarma està de dol

El mestre d'escenògrafs, el company Salvador Alarma, va passar ahir el moment dolorós de veure morir al seu costat la que fou la segona companyia, de la seva vida Rosa Domingo d'Alarma. El gran artista, veritable sembrador d'amnistia, en aquests moments pot veure com els seus autors, que són tots els catalans, l'acompanyen en el dol. Domà, dimarts, a les onze, hora de l'enterrament de la que fou amant i fidel companyia, aniran al domicili de Salvador Alarma tots els que han seguit la seva tasca artística, ciutadana i particular.

Ha mort, al front de Madrid, Lluís Schuster, que fou lloctinent de Hans Beimler

Madrid, 6. — A conseqüència d'una ferida al cap, en pretenere de fer, Hans Beimler, ha mort Lluís Schuster, comissari polític del Batalló Thaelmann, de la Brigada Internacional.

El seu enterrament ha constituït una gran manifestació de dol i ha tingut efecte en un poble pròxim a Madrid.

Schuster era un dels més antics lluitadors del proletariat alemany. El 1919, a Renània, formà un exèrcit revolucionari. Quan Hitler pujà al poder, seguí a Alemanya lluitant contra el feixisme, fins al moment que, com que la seva vida perillava, marxà a França, on organitzà l'emigració alemanya. Quan Hitler arribà a París, Schuster fou un dels seus principals ajudants.

Calma a Astúries

Gijón, 6. — Com estava previst, la calma serà una realitat durant aquestes dies als fronts asturians. Únicament a San Esteban de las Cruces, la nostra artilleria disparà damunt diversos objectius militars de la capital d'Astúries.

Aquesta matada, dize milicians del sector Collo-Lugones, efectuaren una incursió audaç. Efectivament, arribaren per sorpresa durant la nit fins a les avançades de l'enemic a la Capelada, matant un soldat i produint tal alarma entre la resta dels rebels, que aquests fugiren, per creure que es tractava d'una ofensiva general.

Una conferència sindical del P. O. U. M.

El Partit Obrer d'Unitat Marxista per tal de fixar la seva posició davant els problemes socials en relació amb la revolució, va celebrar ahir al matí, una conferència a la qual assistiren delegats de diverses poblacions de Catalunya, per a anar a la creació del Consell Tècnic i Econòmic del Partit.

LA NO INTERVENCIÓ D'ALEMANYA

Dos vaixells procedents d'Alemanya han desembarcat a Cadix material de guerra per valor de cinc milions de marcs

Sabem de font que ens mereix molt crèdit que el dimarts o dijous passat, dos vaixells alemanys, el «Eden» i el «Ellen» sortiren del port d'Hamburg, amb destinació a Cadix via Gibraltar. Aquests vaixells portaven un carregament de material de guerra per valor de cinc milions de marcs or, material que fou llurat als rebels espanyols.

Una obra revolucionària de Ramon J. Sender

Málaga, 6. — Al teatre Cervantes representat avui la consigna revolucionària de Ramon J. Sender, «Ei que no se meto en nada», tetràmetre del Teatre Universitari de la FUR.

Tot fa suposar que l'enemic es llançarà aviat a una forta ofensiva

Madrid, 6. — «Política», en la seva impressió diu: «Lluitadors tíetels fou la característica del dia d'ahir. Sembla que els dos bàndols combatents comprengueren la inutilitat de perdre energies en combats que res no han de resoldre, i es limiten a una hostilització sense importància de les línies contràries. Amb tot, l'Exèrcit de la República es pot anotar alguns èxits. Al sector de Carabanchel aconseguíren incendiar amb bombes una casa des de la qual els rebels observaven els nostres moviments i on tenien emplaçades algunes metralladores. També hom pogué adonar-se que devia ésser un dipòsit de municions per la pressa que els rebels es donaven a treure algunes caixes per a salvar-les del incendi.

Igualment al sector de Guadalupe, les nostres forces, com en dies anteriors, obtingueren lleugers avanços, apoderant-se d'un poble. Però, al final, la nostra impressió ha d'ésser la mateixa d'ahir: la d'una actuació constant i una estreta vigilància del moviment de l'enemic, el qual a no trisar gaire, tot ho fa suposar així, es llançarà a un dels atacs més forts que hagin pogut fer els feixistes.»

Cartellera del teatre

(A tots els teatres començarà la funció a les 10 en punt de la nit)

APOLLO.—Companyia de drames socials. — Direcció: Salvador Sierra. Primera actriu: Enriqueta Torres. Nit: Estrada de la biografia escènica original de Josep Boies, «EL NIN».

BARCELONA.—Companyia de comèdia. — Direcció: Salvador Sierra. Primera actriu: Enriqueta Torres. Nit: Estrada de la biografia escènica original de Josep Boies, «EL NIN».

COMIC.—Companyia de revistes. — Direcció: Fina Conesa. — Director: Joaquim Vall. Nit: «LAS DE VILLADIEGO».

ESPANYOL.—Companyia de vodevil. — Direcció: Josep Sanpere. Primera actriu: Pepita Fornera. Nit: «UN ALTRE JOU NOU».

NOVETATS.—Companyia lírica. — Direcció: Josep Sanpere. Primera actriu: Pepita Fornera. Nit: «LA FARRANDA».

NOU.—Companyia lírica catalana. — Direcció: A. Nolla. Primera actriu: Enlla Vendrell. Nit: «No hi ha funció per tal d'assajar «BORIS D'EN KALIA»».

OLYMPIA.—Teatre de masses. Nit: «DANTON», de Romain Rolland, traduïda per Gorkin. 500 persones en escena.

POLIGRAMA.—Companyia de drama català. Primera actriu: Enlla Vendrell. Nit: «LA PRINCESA DEL DOLAR».

ROMA.—Companyia de comèdies catalanes. — Direcció: A. Nolla. Primera actriu: Enlla Vendrell. Nit: «LA PRINCESA DEL DOLAR».

VICTORIA.—Companyia lírica catalana. Nit: «D. QUINTELLA EL AMAR-GAO».

Cartellera de varietats

TIVOLI.—Selecte programa de varietats i orquestra «ELS FATXENDES».

SALE INTERNACIONAL (Casa Libre). — De cinc a una de la matinal: Cada dia una gran programació de «varietats» alternades amb ballades, per Orquestra Napoleón Band i Orquestra Casa Libre.

CIRC BARCELONÉS.—Companyia de varietats. Nit: Orquestra «Els Fatxendes» i gran atracció.

AVISOS.—A tots els teatres totes les serveis estan controlats per la CNT. Resta suprimida la venda, la compra venen les dones reunides esperant comprar aliments i les metrallant a mansalva.

I Nativitat plora amargament en recordar la llar destruïda i la pau perduda.

Un menut s'apropa a Felisa Manzanares i abraça-se a les seves cames, diu:

—Mare, tinc gana.

Ara menjaràs, fill. València sabrà tenir cura de tu com la meua amorosa de les mares.

M. O.

València, 5 desembre del 1936.

FRONIO NOVETATS

Demà, tard, a dos quarts de 5:

A FUNTA:

ECHEVARRIA-BLENNER

contra

CANTABRIA-REDONDO

Nit, a un quart d'onze:

A FALA:

QUINTANA IV-GH. GALLARTA

contra

IZACURRRE I-LEJONA

Detalls per cartells.

FRONIO IXIKI-ALAI

Demà, tard, a les quatre:

Primer partit

MATILDE-BENE

contra

TRINI-MERCEDES

Segon partit:

SAGRARIU-AURORA

contra

NATI-ANGELITA

Detalls per cartells.

Cartellera oficial d'estrenes i reestrenes

SETMANA DEL 7 AL 13 DE DESEMBRE

ARENES

Escoandio estudiantil. — Oazzadores de estradas. — Canción del vaquero. — Dibujos.

AMERICA

i FOC NOU

Somos civilizados, per Anito Louise i William Futum. — Los diablitos del aire. — Una mujer de su casa.

ATLANTIC

i SAVOY

Las emociones del aire. — Por campos y bosques. — La reina del Danubio. — Imperio sumergido. — Sesión histórica de los Corta. — Siempre en mi corazón. — Batalla de Farieta.

ASTORIA

i MARYLAND

Rebelión a bordo, per Franchot Tono i Clark Gable. — Espectiva.

ARNAU,

FLORIDA

i BROADWAY

El pasado de Mary Holmes. — La marca de Cain. — Juventudes rivales.

ACTUALITATS

Por todo lo alto. — Los granos zapateros. — Toledo. — Loco de atar. — Boy-Scout i el Peri.

FREGOLI

i TRIANON

Valdes de Viana, per Jesú Mathews. — Vidas en peligro. — Si n'emo es por el amor. — Dibujos.

FANTASIO

i TALIA

La mascota, per Lucien Baroux. — Bravos seductores. — Aguilas heróicas.

BOSC

i PRINCIPAL

La mascota, per Lucien Baroux. — Los amores de Susana. — Tres amores.

BARCELONA

La chienne, per Michel Simon. — Rumba. — El condado de Broadway.

CAPITOL

La ciudad sinistra, per James Cagney. — El gran hambroclito. — Comedia.

COLISEUM

El capitán Blood, per Errol Flynn. — Dibujos color. — ATRACCIONES.

CASINO ALIANÇA

Shanghai. — A las doce en punto. — Costa de azules. — FIUSMancMT. doSV.

Catalunya

La chienne, per Michel Simon. — Rumba. — El condado de Broadway.

Catalunya

La chienne, per Michel Simon. — Rumba. — El condado de Broadway.

Catalunya

La chienne, per Michel Simon. — Rumba. — El condado de Broadway.

Catalunya

La chienne, per Michel Simon. — Rumba. — El condado de Broadway.

Catalunya

La chienne, per Michel Simon. — Rumba. — El condado de Broadway.

Catalunya

La chienne, per Michel Simon. — Rumba. — El condado de Broadway.

Catalunya

La chienne, per Michel Simon. — Rumba. — El condado de Broadway.

Catalunya

La chienne, per Michel Simon. — Rumba. — El condado de Broadway.

Catalunya

La chienne, per Michel Simon. — Rumba. — El condado de Broadway.

Catalunya

La chienne, per Michel Simon. — Rumba. — El condado de Broadway.

Catalunya

La chienne, per Michel Simon. — Rumba. — El condado de Broadway.

Catalunya

La chienne, per Michel Simon. — Rumba. — El condado de Broadway.

Catalunya

La chienne, per Michel Simon. — Rumba. — El condado de Broadway.

Catalunya

La chienne, per Michel Simon. — Rumba. — El condado de Broadway.

Catalunya

La chienne, per Michel Simon. — Rumba. — El condado de Broadway.

Catalunya

La chienne, per Michel Simon. — Rumba. — El condado de Broadway.

CATALUNYA

El ángel de las tinieblas, per Frederico Marz. — Sanara de fuzo. — Miedo al escenario. — Comedia.

COMTAL

Quando una mujer quiere de verdad. — Contrastes. — Brindemos por el amor.

CINEMAR

ESPORTS

El Campionat de Catalunya està virtualment decidit

La desfeta del Barcelona a Les Corts i la victòria de l'Espanyol a Sabadell foren les notes sorprenents d'ahir

A les Corts, el Granollers net i brillant guanyador del Barcelona per 4 gols a 2

Instintivament, molt instintivament, que el públic que creix cada dia a les Corts, no volgué fer-se càrrec de les anormals circumstàncies per què el Granollers, i és més lamentable, el tenim en compte que el Campionat de Catalunya ha anat de peo que no s'hagués de suspendre. Per causes que tothom sap, a causa d'una suspensió anava a realitzar-se aquest any amb aquells incidents ocorreguts en el darrer Barcelona-Espanyol.

Ahí, però, l'intent descau d'una suspensió a l'arbitre per part del públic, no existí... I amb certa vergonya haurem de manifestar-ho, el campió de Catalunya, el Granollers, no és el que per cert no va pas dels d'acord amb la pretesa cultura del nostre públic.

Qui són els que criden?

Dissonància, tots eren del mateix sector, és a dir, del mateix club. Odiaven perquè el «Barça» anava de guanyador, i perquè Urquiza anava en canvi de més gols.

Aquests senyors, que van al futbol i que no saben ni poden resignar-se que perdi el seu club, es fan mercedors d'un càstig exemplar.

I no volen resignar-se perquè encara creuen en aquella vella fauna que és forçada que guanyi el seu club, per la senzilla raó que és el més popular, el més històric i el de més polèmica econòmica.

I la veritat és que el món evoluciona. Els clubs petits s'han fet grans i aquests no són els que eren, molts dels quals no han destruït les raons que Urquiza vegi entrar quatre vegades consecutives la pilota dintre dels seus dominis.

BALMANA I BAYO, EXPULSATS

En els últims minuts de la partida, Balmana i Bayo, expulsats del camp. El primer per insult greu; el segon, per intent d'agressió. Aquest cas, en al·lò temps, no passaria d'ésser un cas normal, i que fins i tot encara continuaria a donar més empenya a la lluita... Però, en temps de guerra, després dels acords presos darrerament, produïx certa vergonya veure com aquests tals tornen a prouir-se i a la culpa no la donem a jugador professional, la donem a aquells que del públic que van a veure futbol, però que a més volen guanyar, volen boxa i volen sang, i si pot ésser, volen veure la cavalleria dins del camp de Les Corts repintat cops de «barra» a tot i a dret.

MERECUDA VICTÒRIA

Creiem que ningú no es pensaria que la victòria del Granollers a les Corts l'arbitre i fou assolida per Balmana i Bayo.

El Granollers entrà empujant a tota amb una moral i amb una inescapable tècnica imponent.

Sorri al camp decidit a fer quelcom, i acabava la primera part amb un quatre a un favorable.

Però, dels vint-i-dos jugadors que sortiren, n'hi havia un que portava una espina clavada... era Nogues.

I ahir tarda, Nogues, sense tenir un gran tarda, anul·la tant com pogué els intents d'atac barcelonins i els tímids trets que la davantera blau-grana li engegava, per cert amb molta poca precisió.

En canvi, Urquiza passa una mala estona —tot el partit—, car els seus adversaris en quatre salts es plantaven davant la seva porta i les situacions difícils anaven succeint-se.

UN BARCELONA DESGONCERNANT

Molta part del partit, però, portà la iniciativa el Barcelona, iniciativa que era acompanyada amb un domini de cora intensitat, però sense posseir un control absolut de joc.

I amb aquesta incomprensió tècnica del partit, si afegeix les espèrtes de Balmana i Bayo, podem treure una impressió molt llastimosa del nostre «Barça».

Val a dir, però, tant honor al Granollers que assoliren la victòria quan els seus contrincants eren tots onze al camp.

ELS EQUIPS

Arbitre Ribas, i els equips es formaren de la següent manera:

Barcelona: Urquiza, Bayo, Rafa, Aguilera, Garcia, Balmana, Vantolrà, Escaló, Gual, Barceló i Munillo.

A la segona part expulsats Bal-

mana i Bayo. Escaló passà a la defensa i Barceló jugà un xic retardat.

Granollers: Nogues, Oro, Saló, Vilà, Rovira, Cluents, Gual, Rocasolano, Sanz, Rubies i Gual.

ELS «SIS» GOLS

Als sis minuts de joc, Rocasolano recollí una pilota de Rubies, i d'un tret des de lluny aconseguí el primer gol. Als catorze minuts, un centre de Gual fou traduït per Gual d'un tret ras creuat. Un minut després, Gual centrà precis, i Rocasolano envià amb el cap a la xarxa. Als vint minuts, Munillo, en una escapada, marcà el primer gol del Barcelona, i cinc minuts després, Rovira, de «free-kick», aconseguí el quint. Amb aquest resultat acabà el primer temps. Abans, però, d'acabar aquest, Gual es lesionà sense importància i reprengué el joc.

A la segona part, als deu minuts de joc, foren expulsats Balmana i Bayo. Vantolrà, com a capità de l'equip, reclamà a l'arbitre que anul·lés aquesta determinació, però aquest no hi accedí. Als trenta minuts, un cap de Vantolrà va al pal; Gual recollí un centre de Munillo i assolí el segon del Barcelona.

POBRET RIBAS...

El públic de Les Corts, tota la tarda estigué per ell. Falta que xiulava, ebronca al cantos. Una vegada tenien raó, d'altres —la majoria—, el creiem que ho aconseguirien.

I naturalment, sota aquestes condicions, arribà un moment en què el pobret Ribas s'ataba de tal manera, que tant li era donar un «fouls» com un «off-side», com un «miscal».

J. LORENZO I MILAN

CANODROM - PARK
SOL DE BAIX CONTROL OBRER

Demà, a les quatre de la tarda

Grans curses de llebrers

Tramvies: Línies 7 i 15 :: Autobusos: Lletra E

Una altra victòria de l'Espanyol en camp contrari

Novament el Sabadell ha conegut una derrota més a casa seva mateixa. Ahir rebé la visita de l'Espanyol, visita que acompanyada de dos punts, fou una classificació per als de can Ribas.

L'Espanyol, venent per la mínima diferència el Sabadell, es col·loca ja en lloc preferent de la classificació, i gairebé ja podem afirmar que el lloc de líder del campionat d'enguany, virtualment ja està decidit.

L'entrada al Sabadell era un dels punts que més podia inquietar l'Espanyol, puix que en aquest encontre hi anava per a ells el campionat.

La partida, doncs, ja ha estat guanyada, aquesta és la nota més important de la jornada d'ahir.

Als dos minuts de joc, una centrada llarga de Bosc fou rematada de cap per Chas, marcant l'Espanyol el prim. Gol. Continué dominant l'Espanyol.

Als trenta-cinc minuts, una escapada de Rocasolano, rematada amb un xut ras formidable, valgué al Sabadell l'empat, i amb aquest resultat arribaren al descans.

El segon temps resultà poc interessant i de mal joc. Als catorze minuts, unes mans poc compromeses de Ribas dintre de l'àrea foren castigades amb penalty que Soler convertí en el gol de la victòria per als visitants. Aquesta decisió provocà protestes.

Poc interès en el joc i una darrera reixida del Sabadell que anà cercant l'empat sense resultat.

Manolín, Soler i Lluçena que formaven la ratlla mitjana dels guanyadors han estat la clau del seu triomf. Martorell, impecable. Discreta la defensa, en la qual Pérez va rebre. I finalment, de la davantera es destacaren Bosc, Chas i Espada.

Sota l'arbitratge de Castelleres, els equips s'arreglaren així:

Sabadell: Florença, Morral, Blanc, Gràcia, Font, Mota II, Sospedra, Clavé, Calvet, Diaz II i Sanguesa.

Espanyol: Martorell, Teruel, Pérez, Manolín, Soler, Lluçena, Pasqual, Espada, Chas, Albella i Bosc.

El Badalona bat el Girona de "penalty"

Ahí, a la tarda, al camp del Badalona se celebrà l'encontre corresponent al campionat de Catalunya, entre el titular del camp i el Girona.

La nota destacada fou la victòria del Badalona per la mínima diferència i el gran nerviosisme que regnà en la totalitat de la partida.

La primera part fou en general igualada i per això pot estimar-se just el resultat de 0 a 0 que assegurava el marcador en acabar-la. Val a dir, però, que Florença, que defensava la porta del Girona, entrà continuament en joc.

Al minut de la segona part, Zulaica assolí el primer punt del Badalona. Això va provocar una furiosa reacció del Girona i als dotze minuts un centre de Lluç fou rematat per Bregon, aconseguint l'empat. Això va fer més viva la lluita i se succeïren els atacs a les dues portes en busca del gol de la victòria. Uns dotze minuts abans de finir el partit, un foud a Zulaica dintre de l'àrea fou assenyalat per l'arbitre i va concedir penalty, que fou protestat pels del Girona per entendre que la jugada havia ocorregut fora de l'àrea. Betancourt el transforma en el gol de la victòria.

Tingué cura de l'arbitratge el senyor Laplana, el qual va procurar engegar el partit per bons derroters, i els equips eren:

Badalona: Pericas, Borràs, Colomer, Tell, Mariages, Schült, Betancourt, Fernández, Zulaica, Xiol i Albert.

Girona: Florença, Farró, Torredon, Trias, Gómez, Madern, Lluç, Trujillo, Bregon, Rancel i Parera.

Al Grup B, el Terrassa és el nou líder de la competició

Amb tot i tenir jugat un partit menys

TERRASSA-SANTS, 5 - 1.

Terrassa, 6. — El Terrassa ha assolit una neta victòria damunt del Sants. A la primera part, l'equip visitant gairebé no ha existit, i els locals han marcat quatre gols. Pueyo, al vuit minuts, poc després, Malon; Arcos, al trenta-tres, i Colomer, als trenta-set, n'han estat els autors.

Al segon temps, el Sants ha reaccionat i als trenta minuts, Llobera ha aconseguit l'únic gol dels seus; dos minuts després, però, Malon ha assolit el cinquè gol per als guanyadors.

Ha arbitrat bé, Maroto, i els equips s'han arreglats així:

Terrassa: Gil, Bayo, Bartomeus, Brio, Sabadell, Cadafalch, Guillaumon, Arcos, Pueyo, Malon i Colomer.

Sants: Cruz, Sanxo, Ribas; Barceló, Torres, Montero; Matos, Amposta, Grec, Saurina i Llobera.

EUROPA-MARTINEC, 3 - 1.

Ambdós equips, durant la primera part, s'han presentat molt anivellats, però l'Europa s'ha mostrat molt més efectiu davant la porta contrària, i així s'ha arribat al descans amb el resultat de dos gols a cap favorable als graciencs. Als cinc minuts de joc han aconseguit el primer penalty per mitja de Muntaner, i als quaranta, el segon, obra de Ballester.

També a la segona part hom ha pogut veure bona lluita, lleugera i favorable a l'Europa. Als dos minuts, Mayoral ha aconseguit el tercer gol de l'Europa. El Martinec ha fallat una penya contra l'Europa, i a continuació ha assolit el seu gol per mitja de Creus.

En arbitratge Toni Joan, i els equips s'han arreglats de la forma següent:

Europa: Montserrat, Barberà, Farnades, Gimeno, Loyola, Muntaner, Mayoral, Palomeres, Ballester I, Gonzalbo i Ballester II.

Martinec: Ibarra, Reinalds, Pueyo, Cases, Camacho, Lorenzo; Vilanova, Gané, Vallbera, Coma i Creus.

HORTA-JUPITER, 2 - 2.

El resultat no reflecteix el que ha estat la lluita en general, ja que s'han

trobat enfrontats dos onze força oposats. Un Jupiter ple d'entusiasme i encertat, i un Horta desmoralitzat, al començament, i descohesionat.

Ha arbitrat Saz, molt irregular, i els equips han estat els següents:

Horta: Banús, Sanxo, Mir, Solanes, Buyé, Ribó, III, Legaz, Mendoza, Huerta i Garcia.

Jupiter: Simó, Font, Quintín; Sureda, Rosales, Busquets; Llabrés, Gràcia, Soler, Martínez i Galvany.

La primera part ha acabat amb el resultat d'1 a 0 a favor dels visitants, després d'exercir una força pressió durant tots els quaranta-cinc minuts. Als quinze minuts, Martínez ha aconseguit marcar un gol a favor del Jupiter, el qual ha estat anul·lat injustament per creure Saz solista de Galvany. Quatre minuts després els blanc-verds han aconseguit el primer gol vàlid per mitja de Soler, en rematar amb el cap un «free-kick» tirat per Busquets.

Al segon temps, Legaz ha empatat, i poc després Martínez, en rematar un centre de Llabrés, ha desempatat a favor del Jupiter. L'Horta s'ha animat, i pocs minuts després ha aconseguit l'empat per mitja de Solanes. Cap al final del partit, hem anotat dos trets de Gràcia, els quals han rebotat al pal.

VIC-SANT ANDREU, 2 - 1.

Vic, 6. — La primera part del matx ha estat molt interessant, i l'equip local ha exercit un lleuger domini sobre el de Sant Andreu. Joss, als dinou minuts de joc, i un minut després Parera, han assolit els dos dels locals.

La segona part ha començat amb l'engre domini del Sant Andreu, el qual ha obtingut el seu gol per mitja de Va; però després ha reaccionat el Vic, sense que el joc hagi estat molt interessant, per la manca d'energia de l'arbitre a reprimir el joc dur.

Ha arbitrat Menai, i els equips s'han arreglats així:

Vic: Beltrich, Montau, s'ha imbuït Leon, Castillo, Joss, Losada, Riera, Garreta, Parera II i Toll.

Sant Andreu: Petrus, Faigueras, Sants, Castillo, Mercader, Simon; Ubeda, Va, Roig, Conesa i Ferrer.

Els resultats d'ahir

PRIMERA CATEGORIA A	
Sabadell, 1; Espanyol, 2	
Barcelona, 3; Granollers, 4	
Badalona, 2; Girona, 1	

PRIMERA CATEGORIA B	
Horta, 2; Jupiter, 2	
Europa, 3; Martinec, 1	
Terrassa, 5; Sants, 1	
Vic, 2; Sant Andreu, 1	

SEGONA CATEGORIA PREFERENT	
Manresa, 6; Arenys, 2	
Calella, 3; Mollet, 3	
Sant Cugat, 2; Lluç, 0	

Grup B	
Mora, 3; Casal Tarragon, 2	
Reus, 3; Gràcia, 1	
Tàrraga, 4; Amposta, 1	

Les classificacions

PRIMERA CATEGORIA	
Grup A	
Espanyol	8 6 0 2 19 15 12
Barcelona	8 4 1 3 18 14 9
Granollers	8 4 0 4 16 17 8
Girona	8 4 0 4 16 11 7
Badalona	8 3 0 5 12 20 6
Sabadell	8 2 1 5 11 15 5

Grup B	
Terrassa	7 4 2 1 22 12 10
Martinec	8 4 1 3 17 14 9
Vic	7 4 1 2 14 13 8
Europa	8 4 1 3 18 8 9
Sant Andreu	8 4 0 4 13 16 8
Jupiter	8 3 2 2 13 13 8
Horta	8 2 2 4 10 18 6
Sants	8 1 1 6 20 23 3

SEGONA CATEGORIA PREFERENT	
Grup A	
Manresa	8 6 0 2 33 13 12
Calella	8 4 0 4 32 15 8
Lluç	8 4 0 4 19 14 8
Sant Cugat	8 4 0 4 9 24 8
Mollet	8 3 0 5 16 18 6
Arenys	8 3 0 5 15 33 6

Grup B	
Gràcia	6 5 0 1 24 6 10
Tàrraga	8 4 2 2 20 21 10
Reus	8 4 0 4 18 22 8
Amposta	6 2 1 3 7 10 6
C. Tarragon	7 2 1 4 7 9 5
Mora	7 2 0 5 12 20 4

KENNEL DE SARRIA
Domà, a les quatre de la tarda, cada dia.

GRANS CURSES DE LLEBRERS

I Congrés Ordinari i II Congrés Extraordinari de la Federació Catalana de Treballadors d'Aigua, Gas i Electricitat

Aquesta Federació convoca totes les seves seccions i delegacions al segon Congrés extraordinari i primer Congrés ordinari que tindrà lloc a Barcelona, carrer Diputació, 777 (Secretariat de Catalunya de la U. G. T.), el pròxim dissabte, dia 12 del corrent mes, a les onze hores del matí i dies següents, amb el corresponent ordre del dia:

Segon Congrés extraordinari

1. Presentació de credencials.
2. Constitució del Congrés.
3. Reforma del Reglament de la Federació.

Primer Congrés ordinari

1. Constitució del Congrés.
2. Informe del Comitè Executiu.
3. Revisió i aprovació de l'estat de Comptes.
4. Discussió i aprovació del projecte d'unificació de serveis de Gas i Electricitat.
5. Discussió i fixació de:
 - a) Límit màxim i mínim de salaris.

Ahí arribaren a la nostra ciutat 500 tones de carbó

Ahí arribà al nostre port, el primer carregament de carbó vegetal, 500 tones, que serà repartit avui mateix entre les carboneries de Barcelona.

Amb aquesta arribada, aviat serà normalitzat l'abastiment de la ciutat, pel que es refereix a aquest combustible.

SOLIDARITAT REVOLUCIONARIA

LA UNITAT D'ACCIO ENTRE ELS TREBALLADORS DEL CAMP I LA CIUTAT

No pot existir una indústria progressiva sense un camp ric. L'agricultura ha d'ésser la base de la gran indústria econòmica de la Revolució. Les indústries del camp consumeixen, en gran part, els productes industrials que es fabriquen al país. Per exemple, la maquinària agrícola i els adobs representen, al sector industrial nacional, la producció més important. L'agricultura i les seves aportacions al consum dels productes naturals de la terra, són que els seus derivats abracen un sector industrial d'immensos proporcions, és, per tant, una branca bàsica de l'economia que cal menjar amb una cura especial.

S'impone, doncs, la unitat econòmica i d'acció conjunta entre els treballadors de la ciutat i del camp, perquè, ultra les ramificacions ja exposades, el camp és la base de la sustentació de la nació en general. L'apartament que ha existit fins a poc temps entre el proletariat del camp i el de la ciutat, era un absurd que no pot continuar. Ambdues branques del proletariat tenen interessos comuns tan lligats l'un amb l'altre, que exigeixen una acció de conjunt.

Les velles fórmules per a organitzar de fals diferent el proletariat. S'impone l'ajut mutu d'acció i de conjunt, perquè els problemes que planteja la nova economia revolucionària exigeixen una compensació absoluta en una obra de cultura, de producció i de distribució dels productes.

Acabades les lluites socials, l'acció destructiva del proletariat contra la burgesia ha de canviar-se en una acció constructiva.

E. proletariats té avui la responsabilitat de guiar l'economia, que està a les nostres mans. Avui la riquesa és del poble. Desposseïda la burgesia, el nostre deure és crear una acció i una cultura revolucionària que ens menin al coneixement dels grans problemes econòmics que hem de viure. Per això s'impone la unitat i l'acció conjunta del proletariat del camp i de la ciutat. En aquest sentit, cal que s'orienti enèrgicament l'acció dels treballadors.

OFICINES DE PROPAGANDA
C. O. N. T. - F. A. I.

Organització de transport de paquets als fronts de Madrid

La secció «Prensa i Propaganda» al Front, del P.S.U., atenta a les necessitats dels milicians dels diversos fronts de batalla, a més dels que ja té normalitzats per als fronts d'aragó, ha organitzat un nou servei a tots els fronts de Madrid, per la qual cosa els milicians que operen en aquests fronts podran rebre d'una manera normal, d'objecte qual-sevol encontre (com paquets de roba, tabac, o qualsevol altre objecte), que els seus familiars o amics tinguin a be enviar-los.

Totes les persones que tinguin interès a enviar algun paquet per als seus familiars o amics als fronts, poden disposar-los cada dia, a qualsevol hora, a l'antic Hotel Colom, servei d'informacions, amb la seguretat que seran tramessos amb tota urgència.

Intensifiquem la croada contra el fred i la pluja

El fred i la pluja, ja s'ha dit, són també enemics dels nostres defensors. Cal intensificar aquesta croada contra els elements, per tal de neutralitzar en absolut els efectes. Les nostres forces, els nostres milicians han de comprovar, a cada moment, que existeix un contacte directe entre elles i la rearguardia, i aquest contacte cal demostrar-lo a cada pas, i és aquesta l'ocasió més favorable per a demostrar l'estreta col·laboració entre la ciutat i el front.

Una guerra reventada sempre té caràcters complexos. Però en el cas d'una guerra de ciutat, cal demostrar-la com a entitat. És tota la població la que intervé en ella i no hi ha una línia divisòria que marqui diferències entre les avantguardes i la població que queda a la rearguardia. És necessari portar a la consciència de tots els militants que la cosa és així i no d'altra manera. Ningú no pot parlar de sacrificis perquè no és cap sacrifici una lluita que neix en la consciència de tots els ciutadans honrats. Però si aquesta consciència fos necessària, cal acceptar-la igual com sigui i dignament.

Els nostres soldats, els nostres milicians han de lluitar també amb el fred i la pluja. És necessari, de tot punt necessari, establir-los des de la rearguardia aquesta lluita i subministrar-los les peces d'armament que necessiten i organitzar aquesta croada contra el fred que preconcitant-se des dels primers dies.

Accidents del Treball en la Indústria i l'Agricultura

INCENDIS

IDA

Mutua General de Seguros

VINT-I-NOU ANYS D'ACTUACIÓ SOCIAL

Balmes, 17 i 19

Telèfon 20755

COMITÉ DE CONTROL OBRER QUE VETLLA PELS INTERESSOS OBRERS

Cent Delegacions i Sucursals a CATALUNYA

GIRONA: Rambla de la Llibertat, 23

TARRAGONA: Avinguda de la República, 77

LLEIDA: Avinguda de la República, 24

REPORTATGE AL FRONT

Humor entre la tragèdia

Un casament i un bateig al campament d'"Ales Roges"

Al front d'Aragó fa un fred francament, s'aberia. De nit especialment la temperatura és realment fàsciosa... El cel està ple de estrelles i té un aspecte d'espectacular postales il·luminada. Això, però, no és obstacle perquè el vent — un vent raspós com paper de vidre — us empenyi arreu. I és inútil que tracteu de fugir. El vent us empenyirà als llocs més inoportuns: darrera els turons; quan la cortina d'arbres de la carretera s'acaba; en tombant una parcel·la...

De dia el fred no és tan cruel. El sol s'allunya força. Un sol, però, que no té les suficients calories que desitjaria el milicià, que camina materialment submergit en el seu capot. Però no n'hi ha prou. Al lluny es veu la blancor de les muntanyes tapissades per les primeres neus. Les fulles seques del camp es desvetllen cada dia espurnejades amb els diminuts cristalls de la gèbra.

La gent de la ciutat, quan veu algun cartell en el qual un milicià arrupit tracta de recordar-li que calen abrics i sueters i impermeables per al front, creu que tot això és literatura...

COM SI ANESSIU DINS D'UNES COCTELERES

Durant tot el matí havíem estat recorrent el sector Nord del front aragonès. En ell hi ha carreteres acceptables, altres no tan acceptables i unes terribles francament dolentes... Quan els nostres automòbils passaven per aquestes darreres, els que anàvem a dintre en agitats furiosament com si fóssim a l'interior d'unes gegantines coctel·leres. Descriu'm disset parabòles, quatre el·lipses i vint-i-cinc espirals i invariablement acabàvem aterrant sota dels bàques.

Aquest exercici ens havia desvetllat una fam apocalíptica. El hagués estat possible cap alà al migdia representar gràficament els nostres pensaments, hom hauria vist que tots estaven polaritzats a l'entorn d'un imponent bistec amb patates, el qual s'hauria convertit, a l'últim, a dos quarts de tres, quan arribàvem a la Plaça Major de Sarinyena, s'hauria transformat en un menjador amb sales malones.

UN LLEUGER REFRIGERI

A la Plaça Major de Sarinyena hi havia sis automòbils aturats, dos milicians que prenen el sol, un dotzena d'arbres disset camperols amb el vestit de les festes i dos hotels. Els hotels tenien balconis i en un d'ells hi havia un amic nostre de Barcelona, que de seguida que ens veié es posà a cridar desafortadament:

—Ei! Pugeu!... Hi ha un arròs imponent!...

Tres segons i dos cinquens després, tots érem ficats a taula.

—És veritat que teniu un arròs sensacional?

—Enlluernador — diu la cambra —. Us llepareu els dits...

—Esplèndid!... Porteu-nos, doncs, carn rostida!

Una hora després havíem ingerit vitamines per a un trimestre. Almenys ocorregué que... Però permeteu-mo un instant: Tal vegada en les línies que segueixen trobareu a manca certa coordinació. Alguns conceptes us semblaran confusos i esdrúsculs. Tal vegada hi manqui el sentit i la lògica, com al els episodis ressenyats ací hagués estat vist a través d'unes ulleres deformades. No és culpa nostra. Paraula. Els responsables d'això són uns factors inescapables i coercitius... Resulta que...

Si algú us diu que aquesta afacció inoperant, i coactiva, és un porró del negre, dos gots de ranci i diverses copes de conyac, no en feu cas. Us puc assegurar que les copes no eren de conyac, sinó de cassia, i que dels gots de ranci en faltava ben bé un dit.

TROBEM EL COMANDANT PEREZ

En acabar de dinar hi hagué desaparició de criteris respecte al que faríem. Un vella anar a prendre Saragossa; un altre proposava que baixéssim a la Plaça a jugar a rollo; jo, més sensat, sostenia que podíem formar una rondalla i anar a cantar pel poble, i un altre consumí setanta-cinc quilògrams d'elocució tractant de convèncer-nos que anéssim a banyar-nos a la platja.

Quan per unanimitat havíem acordat això últim, un senyor que menjava també a l'hotel es permeté adreixar-nos que a Sarinyena no hi havia mar.

—Llámpl... Aquest senyor, el conel·ler... Aquesta cara... Aquesta cara...

Ja està... Però el resultat que era el comandant Pérez Farràs!

—El que heu de fer — ens digué — és venir amb mi al campament d'"Ales Roges". Hi ha una festa, al costat de la qual, les de versalles resultarien una vetllada necròlogica...

LLAGRIMOSA HISTORIA D'UN VIATGE

I hi vàrem anar. L'automòbil de Pérez Farràs corria com al a darrera vintuè el sastre. Els nostres cotxes s'híen vengut negres perquè no es distancien massa. Especialment l'últim de la caravana, on anava jo, es pot dir que treia els pulmons per la boca. Gens, gens, la llum dels cotxes, tot i que era un angustios rotll de ferro vell, això m'emodionà tant, que em vaig veure en el cas d'encastrar-lo.

—Apai! Anim, que falta poc!...

Així seguíem durant una minuts. Sobtadament el vehicle féu un gemic més pronunciat i la seva marxa prengué el mateix cair de vertiginositat que pogué tenir un tramvia de mules, fins que a la fi s'aturà.

—No hi ha res a fer — sospirà el xofer, cluguent-se la suor — arribarem més aviat amb patinet.

I es posà a manipular al quètre furiosament, mentre confocionava diverses i expressius rences, completament recargolats.

Un quart després el vehicle seguia incommovible. Els rences havien pujat tant de to, que tres sargantanes que prenen el sol sobre una pedra es van ruboritzar "b'flement.

—No fareu res — vaig dir al xofer—. Deixeu-me a mi.

I em vaig adreçar al recalitrant automòbil.

—Respectable vehicle: Sabotejar la marxa de la revolució, és una traïció. No ens hem d'aturar mai. S'ha de caminar sempre endavant per tal d'atacar el criminal feixisme.

Això devia commoure el cotxe, perquè de l'interior del motor sortiren unes sorolls espantosos.

—Mori el traïdor Franco! — vaig insistir.

Els sorolls s'accentuaven i el vehicle començà a donar bot.

C.M.T.I., F.A.I., — vaig recalcar. L'automòbil féu un bufet imponent i arrencà a córrer desbordantment. Corria tant que cinc minuts després havíem aconseguit la resta de la caravana.

EN PLENA "ORGIA"

A l'esbordom d'"Ales Roges" es commemoraven en aquells moments dos esdeveniments: Robles i l'infantament per part de la senyora del tinent Pericas, d'una robusta nena. Millor dit, no era l'infantament, sinó el bateig.

Generalment, els aeròdroms estan emplaçats en llocs on bufa un vent constant. Això contribueix extraordinàriament que els aparells aixequin el vol amb molta més facilitat. A "Ales Roges" tenen aquest hel·lènic ciutadà per a quan no fa vent. En període de calma li fan executar amb el trombó la Quarta Simfonia de Beethoven i tot seguit es desencadena un "simoun" que n'hi ha per a llogar-hi cadires...

La banda de música de "Ales Roges" és quelcom únic al món. Deixant de banda que tenen la mania d'assajar en "deshabille" hom no pot fer menys que reconèixer que poden compararse, sense desmerèixer, a la Banda Republicana de París o a la Simfònica de Filadèlfia. L'únic que passa és que quan el clarinet toca "La Internacional", el fagot interpreta "La Marina" i el flautí, "I have not bananas". Això, però, no minva la meravellosa harmonia i la cohesió de la banda de "Ales Roges".

Fortificats en aquest pretext, els caps i oficials junt amb alguns familiars seus s'havien assegut davant de la taula a fer oposicions a sengles indignacions. Quan nosaltres vàrem arribar hi havia una eufòria de 173 graus Fahrenheit. La banda de música d'"Ales Roges", que amentava l'acte, i per tal de posar-se a to, batia tots els rècords de la incoherència filarmònica.

—A honor del nou casament, anem a interpretar la "Marxa nupcial" de Schubert — deia el director.

I toquen la rumba de "La de los ojos en blanco".

—Ara, a homenatge del comandant Reyes, executarem l'Himne de Riego.

I així seguit produïren una estrambòtica melodia, barrejada de "Ales Roges" de la "Dansa macabra" i de "Mària de la O".

MERESCUDA APOLOGIA D'"ALES ROGES"

Quan nosaltres vàrem assegurar-nos prop de la taula, el comandant Reyes havia començat un eloqüent parlament en el qual glosava la disciplina, el valor i l'entusiasme desenvolupats per "Ales Roges" en la seva lluita contra l'enemic.

Fou, com ja he dit, un discurs vibrant que ens emocionà a tots i que féu que ens trequéssim les mans aplaudint. Seguidament d'això serviren el cafè i junt amb aquest aparegué una ampolla de conyac. I, inexplicablement, a partir de l'aparició del simplici artefacte, els meus records s'enfocaren d'una manera extraordinària.

Creo recordar d'una manera vaga que l'alferes Franco produí un discurs que no l'hauria millorat el mateix Demòstene; que una noia molt bonica que servia el cafè, emocionada per les meves mirades incendiàries, em va abocar mig litre dins d'una butxaca; que després vàrem parlar els tinent Pericas i Robles i que finalment, tots sortírem a fora a ballar.

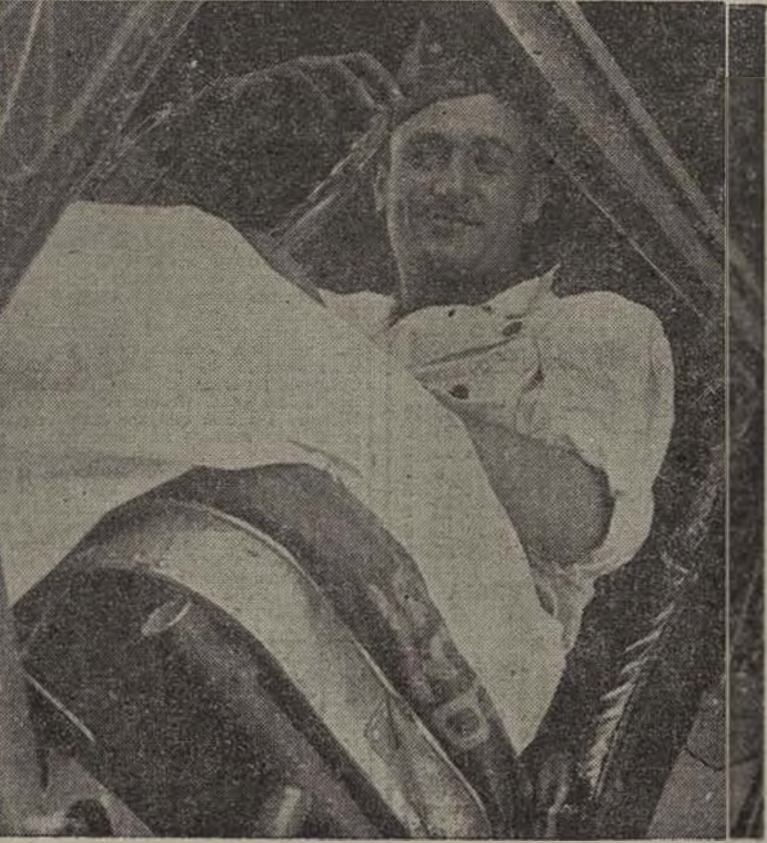
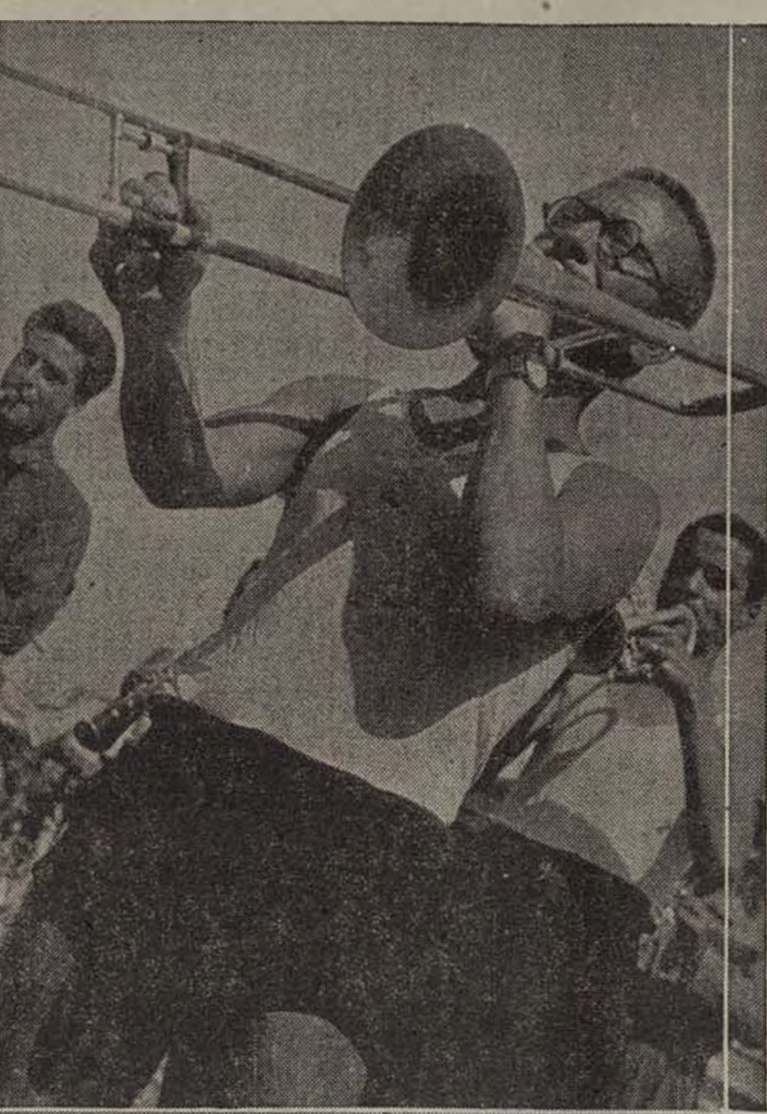
HISTORIES ENCORATJADORES

Ja que la tarda, de la Serra d'Alicu-berto arribava un aire furós que congelava fins les pestanyes. Malgrat això, tota següent ballant com al estiguessin en ple tropic. Fins el mateix comandant Reyes féu una demostració coreogràfica que enamoraven.

Quan ens vàrem acomodar ja feia una bona estona que la llum havia sortit i contemplava tot allò visiblement divertida. Pérez Farràs ens acompanyà novament fins a Sarinyena. Després seguíem al llarg del front fins a trobar la carretera que ens havia de portar a Fraga.

Aymaní Serra ens amentava el viatge explicant-nos confortadores històries d'automòbils que havent-se extraviat havien caigut en mans dels rebels i tornat aconseguint tot seguit.

Rafael GONZALEZ

Realment, no som res. Aquí teniu el tinent Robles amb aquest aspecte tan optimista. Sembla dir-nos: "Tinc energia i alegria perquè prenc el "Reconstituent Perúlez", el millor del món". Malgrat això, a hores d'ara aquesta eufòria ja deu haver pujat al cel. Robles es casà per segona vegada el dia que nosaltres visitàrem "Ales Roges". La trista cerimònia, a la qual assistírem, ens produí, no cal dir-ho, una dolorosíssima impressió... (Centelles)

"França no té una bona als ulls..."

Així digué Daladier, no fa massa dies. I aquí teniu la nostra: L'esquadra francesa completa amb un nou reforç: el contratorpediner "Volta", botat diumenge passat a les drassanes de Nantes. Es tracta d'una unitat moderníssima, la més gran del seu tipus dins la flota de guerra francesa... (Afi)

Creació de l'Exèrcit Nacional de Catalunya

El componen nou regiments d'infanteria, tres d'artilleria, tres grups de reconeixement divisionari, tres agrupacions d'enginyers, un grup d'intendència i un de sanitat

Els soldats percebran 6 pessetes diàries en concepte de subsidi als familiars

El «Diari Oficial» publica en la seva edició d'ahir el decret de creació de l'Exèrcit nacional de Catalunya. Heus ací el seu text íntegre:

DECRET

El decret, del 24 d'octubre propassat, disposa la incorporació a files del personal de tropa de les llesves del 1935 i 1934 que es trobi dintre dels territoris de Catalunya i d'Aragó. Amb aquest personal i els quadres de comandament necessaris cal organitzar regiments i cosos de nova creació i determinar l'aplicació dels crèdits que s'atorguin per a satisfer els havers i altres atencions del personal de tropa.

A proposta del conseller de Defensa i d'acord amb el Consell Executiu,

Decreto:

Primer. — Són creats nou regiments d'infanteria, tres d'artilleria, tres grups de Reconeixement Divisionari, tres agrupacions d'Enginyers, un grup d'Intendència i un grup de Sanitat. Són creats, també, tres Quarters Generals, que assumiran els comandaments d'aquestes forces.

Segon. — Mentre es organitzat el Servei de Subsistències de l'Exèrcit de Catalunya, els havers de la tropa seran de 4 ptes. diàries, de les quals 2'50 ptes. seran destinades a alimentació i la resta d'1'50 ptes. serà llurada a mà als soldats; els serà abonats per combustible per a l'elaboració de menjar, 0'15 ptes. diàries per individu en règim de ranxo, i també els serà facilitada una ració diària de 630 grams de pa.

Tercer. — Els soldats percebran personalment 6 ptes. diàries, en concepte de subsidi destinat a llurs famílies.

Quart. — Les despeses generals, en els regiments d'infanteria, no excediran mensualment de 5.500 pessetes; en els d'artilleria, de 3.500 ptes.; en els de Cavalleria i Enginyers, de 2.500 ptes.; i en els d'intendència i de Sanitat, de 2.000 ptes.

Cinquè. — Es atorga un crèdit de 10.000.000 de pessetes per a les atencions que estableix el present decret fins a final del mes de desembre d'enguany.

Sisè. — Resta sense efecte allò disposat pels articles 4, 5, 6 i 7 del decret del 12 d'octubre darrer en allò que s'oposin a les disposicions del present decret.

Setè. — Es autoritza el conseller de Defensa per a dictar les ordres complementàries per a l'execució d'aquest decret.

Barcelona, 21 de novembre del 1936. — El conseller primer i conseller de Finances, Josep Terradellas.

— El conseller de Defensa, Fèlix Díaz Sandino.

Noves oficines del Comitè Central d'Ajut als Refugiats

El Comitè Central d'Ajut als Refugiats, participa al públic que, a principis d'aquesta setmana quedaran instal·lades definitivament les seves oficines al carrer de Montalegre, 20, Llar Catalana, on hi haurà un servei permanent per a atendre totes aquelles necessitats derivades de l'evacuació de la població civil de les zones de guerra.

Dintre breus dies la premsa publicarà detalls completant la nova organització. Podem avançar, no obstant, que gràcies a les facilitats donades pel Comitè Ferroviari de Madrid, Saragossa i Alacant, s'espera la immediata habilitació d'una oficina permanent de recepció de refugiats a l'estació de França.

Creiem un deure advertir que certes recaptas de diners, robes i espècies que alguns comitès fan a domicili emprant noms completament nostres no estan controlades per aquest Comitè Central d'Ajut als Refugiats, i es demana al públic que quan vulgui fer algun donatiu adrexi les seves ofertes al Comitè Central.

Sovint arriben a Barcelona o pobles de Catalunya refugiats, els quals es dirigeixen pel seu compte a diversos organismes o cases particulars. Per tal de portar el degut control preguem als qui puguin trobar-se en aquest cas, que envii les dades personals, com més completes possibles, d'ells i de llurs famílies, carregar i població on residixen.

L'heroica defensa de Madrid

Aquí no hi ha home que faci un pas enleia...

(Del nostre corresponent als fronts del Centre.) — Es compleix la consigna a cremadent: aquí no hi ha un home que doni un pas enre. Tornem a trobar-nos en el subsector que comanda amb molt d'encert el tinent coronel Ortega.

Intenta l'enemic, amb pesada persistència, debilitar les defenses enfortides per una moral sense defalliments. De vegades — això és la guerra — hi ha alguna baixa.

Reflectint amb absoluta objectivitat els fets que es van registrant podem dir, a manera de parèntesi, que les baixes sofertes són extraordinàriament escasses. Hi ha, naturalment, algunes baixes, però immediatament surten voluntaris que volen omplir els llocs que queden vacants.

— Lluitar ací — ens diu un milicià — és un honor. És notable la moral combativa en aquests fronts. Al voltant del tinent coronel Ortega s'està formant un poderós nucli de combatents que està cridat, necessàriament, a exercir papers de molta més importància.

Aquesta impressió del fet que per ací no passaran, l'havem recollida avui una vegada més. S'afirma novament, després del fort combat d'ahir passada. Nodrits contingents de moros rebren aquest matí l'ordre d'atac; havia vingut ja la nit i esperaven, encara, sorprendre les nostres forces, que no abandonen els llocs. S'inicià l'atac amb l'estridència infernal dels morters, metralladores i tancs. A penes havien aquests fet la seva aparició, quan dels nostres parapets sortiren els milicians amb bombes de mà; els tancs ja no es velen, ja que així que sentiren la primera explosió embregueren la retirada. Hi ha pànic entre els conductors de tancs de l'enemic.

Volgueren els moros aguantar més que els tancs. El combat durà unes dues hores i els resultats els hem pogut observar aquest matí. El camp que queda entre les nostres avançades i les dels rebels, en una longitud de mig quilòmetre, estava sembrat de cadàvers. Allí hi ha un moro vestit de legionari, que està suficientment a la vora per a observar les seves faccions. Hi ha a la vista més de mig centenar de cadàvers; alguns estan a menys de vint metres de la nostra línia de foc. Al seu costat estan encara les bombes de mà amb què es proposaven llançar-se a l'assalt.

Acompanyem el tinent coronel Ortega en una visita al sector. Se li acostia un milicià: «Tinc ganes de posar a la vostra disposició algunes dotzenes d'orelles de moro.» (Es clar que l'expressió és figurada.) El milicià s'oferia, amb molt bon humor, per a sortir de la línia de foc a recollir els cadàvers que l'enemic havia abandonat en la fugida.

— Queda't al teu lloc: jo no sóc torero — li contesta el tinent coronel.

L'ordre s'acata, com s'acaten totes les que ací es donen, sense vacil·lacions, sense que l'ànim flaquegi.

No dona senyals de vida l'enemic després d'aquesta nova lluita però per a anar a recollir els cadàvers facciosos calia entrar en terreny batut des de les posicions de més enllà, i això, de moment, no era opor·tú. Ací no es posa en perill, inútilment, la vida d'un sol home. Potser sigui aquesta una de les raons que més poderosament influeixen en l'ànim d'aquests herois que malden per combatre al costat d'aquest home que, en unes hores, ha sabut infondre'ls un esperit magnífic de lluita.

Cada dia arriben batallons, col·lectius i individuals, d'homes que desitgen combatre en aquest sector, un dels més perillosos, sens dubte, de tots els fronts de Madrid. No es pot precisar certament qui és el més content: si el cap dels seus combatents, o aquests del seu cap. I no hi ha ni un moment en què, d'una part o de l'altra, existeixi el més petit índex de debilitat o de feblesa.

La tasca és dura; la disciplina és a to amb les necessitats del moment, però les ordres a penes si necessiten tenir caràcter de tals: tots operen amb fe i amb entusiasme. Després del combat que registrem, alguns esperaven la seva repetició: és una d'aquestes coses a què acostuma la guerra, i la tàctica militar que desenvolupa l'enemic, fidel a les instruccions d'un comandament estranger, té com a tret dominant el de cobrir un fracàs amb un altre intent d'atac més fort que l'anterior.

S'han donat ja forces casos per a donar a aquesta afirmació el caràcter d'una regla que es compleix: per això un grup de tres-cents homes que defensava una reduïda part del sector ja feia diverses dies demanà al tinent coronel que no donés l'ordre de revelament.

Es té confiança cega en tots els homes que aquí entren en la lluita, però són els que ja hi estan de ple els primers a sol·licitar que siguin relevats després d'un atac.

Quan l'oficial rebé l'ordre de rellevar els seus homes, demanà que hom esperés un dia més. Això té molt de significat i així és féu. Els que formaven el grup de relleu quedaren en reserva un dia més, però l'atac que es temia no es produí.

Passà la nit i l'enemic tractà de retirar els cadàvers que pogué, però al matí aparegué amb el camp sembrat encara de morts. Passà tot el dia en calma absoluta, sense més senyals de vida per part dels facciosos. Alguns disparats de morters i de fusell.

La impressió que es recull és plenament satisfactòria; tan satisfactòria per a nosaltres, com deplorable per a l'enemic. Aquest mig centenar de moros, estesos en un camp enfangat, no és per a menys. Sembla que cada un d'ells és allí com a testimoni irrefutable del destí trágic que espera als seus companys que estan darrera dels parapets o en els edificis semidestruïts en espera de convertir-se en tràgiques sentències de mort.

— Per ací no passen; ja t'ho vaig dir l'altre dia.

Es el mateix soldat del poble, un més de les milícies basques que serveixen a les ordres del tinent coronel Ortega que, fa pocs dies, m'havia dit el mateix. I ja no cal sinó creure'.

A curta distància hi ha el gran casalt que mostra, clarament, els senyals d'un bombardeig constant. Fa més de quinze dies que l'enemic havia rebut la prometença que, a la nit següent, trobaria allí comod allotjament. Passà la nit en passar-hi moltes més, però la prometença no s'ha acomplert. Centenars d'homes, que es disposaven a convertir-se en realitat, pagaren amb llur vida aquestes aproximacions a la capital, que tan inhospitalària es fa.

Ara hauran de conformar-se, si volen aixoplugar els seus maltractats cossos dels rigors d'aquest hivernal clima madrileny, amb les des·carnades parets dels edificis en ruïnes, que queden en un no poder seu.